

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

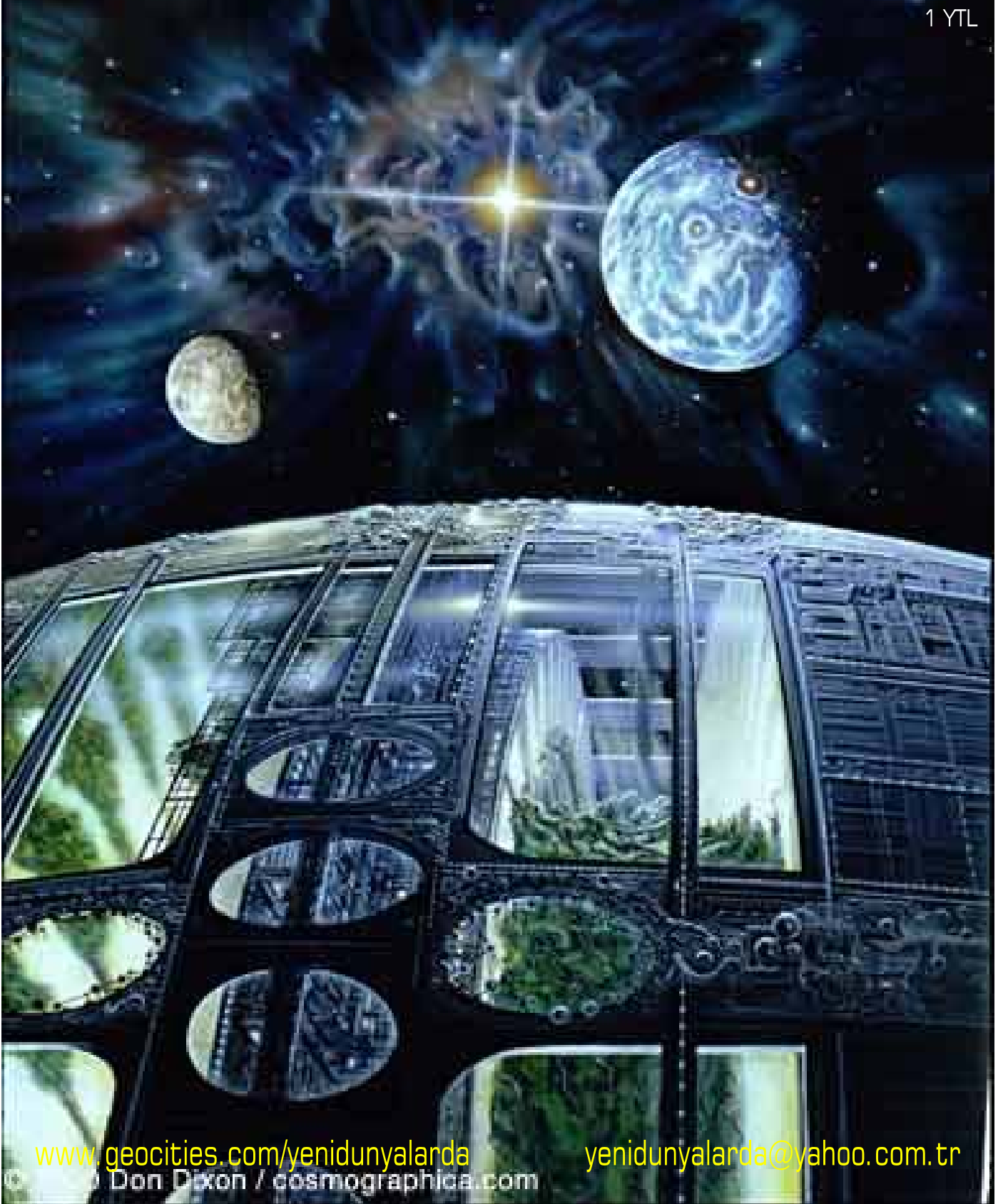
YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 12

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

ARALIK 2006

1 YTL

www.geocities.com/yenidunyalarda

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

© Don Dixon / cosmographica.com

KIYAMET KRİSTALLERİ - 11

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
ÜÇÜNCÜ KISIM

YOL AYIRIMLARI VE BUZLAR ÜLKESİ

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Roxanne arkasındaki kapılardan birinden bir kilit açma sesinin geldiğini duydu. Aello gülümseyerek “Çok başarılıydın” dedi. “Şimdi kapıdan geçersen bir sonrakine devam edebilirsin,” diye ekledi ve eliyle kilidi açılan soldaki büyük metal kapıyı işaret etti. İkizler de zevkten dört köşe olmuş hâlde ağızları kulaklarına varıyordu.

Genç kadın o tarafa doğru yöneldiğinde büyük metal kapı otomatik olarak kenara çekildi. Arkasında karanlık bir boşluk olmasını bekleyen Roxanne mavi renkten geçidi gördüğü zaman zihninde bir ışık çaktı. Buraya ilk geldiğinde kullandığı geçide çok benziyordu; sanki ışığın üzerinden bir çeşit sıvı akıyordu.

“Tünele girmelisin Rok-Nai,” dedi arkasındaki Aello. Hâlâ tereddüt eden Roxanne şaşkınca olduğu yerde kaldı. Geldiği zamana geri döneceği düşüncesi onu ürkütüyordu aslında. Zira daha önce buna çok benzer bir geçitten geçtiğinde hayatının sonsuza dek değiştiğini görmüştü. “Ne oldu? Neden bekliyor?” diye sordu Ocypete ikizine bakarak.

Roxanne onları yeni fark etmişçesine “Bu-bu- nedir?” diye sorabildi, boğazı tıkanmadan önce güçlükle aksırverdi. Onun davranışlarını dikkatle inceleyen Aello hiç ara vermeden “Bir tünel,” diye cevap verdi sabırla. “Seni uzakta bir yere götürecek olan kısa bir yol sadece.”

Roxanne bir süre bekledi ve arpiyaya dönmeden “Bir zaman tüneli değil yani?” dedi, kaşlarını çatı.

“Hayır zaman yolcusu. Bizler siz insanların zaman kavramını farklı şekillerde algılarız. Size göre olan geçmiş, gelecek ve şu an, bize göre farklıdır. Olacaklar, olmuşlar ve olanların hepsi sürekli olur bizde. Yani seninle şu an konuştuğumuzu düşünüyorsun sen, ama biz seninle hep konuşuyoruz. Bizim zaman kavramımız insanların algılayabileceğinden çok uzaktır. Geçmiş, gelecek, şimdiki zamanın hiçbir farkı yok,” diye cevapladı Aello gayet yavaş biçimde konuşarak. Lakin genç kadının akli geçide odaklandığından onun anlattıklarından pek bir şey anladığı söylenemezdi. Kafası daha çok karıştığı için bakışlarını ona çevirip tekrar sordu.

“Yani zaman tüneli değil?”

Aello bu sefer gözlerine de işleyen bir gülümsemeyle başını sağa sola sallamakla yetindi. Anlaşılan o da Roxanne’in hiçbir şey anlamadığını fark etmişti.

Genç kadın ağır adımlarla ve derin soluklar alarak biraz incelemek için geçide doğru ilerledi. Birden etrafını bin bir çeşitte çiçeklerin aroması sarıverdi. Lakin bu karanlık mağarada şimdiye kadar çiçek yaşadığını düşünmemişti. Bu kokular geçidin içinden geliyor olmalıydı. Sonra garip kuş sesleri kulağına taşındı. Bütün bunlar genç kadını daha da şevkle geçidin içine taşıdı, sanki bir büyüün tesiriyle oraya gitmekten başka bir şey düşünemiyor, müthiş bir arzu tarafından esir edilmiş bedenini kontrol edemiyordu. Zaten kendisini bırakmak istiyordu, çünkü hiçbir korkusu yoktu artık. Mahmur bir biçimde ayakları üzerinden taşınyordu.

Mükemmel mutluluk onu çevrelemişti. Oradan geçtiğinde de bu duygunun süreceğinden emindi. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Yoğun sıvımsı ışık yüzünden, içeri girerken gözlerini yummak zorunda kaldı. Adımını tamamladığıdaysa da kendisini hiç beklemediği bir sisin içinde buldu. Öyle ki göz gözü görecek durumda değildi. Az önce hissettiği bütün o güzel duygular yerlerini büyük bir terk edilmişlik ve hayal kırıklığına bırakıvermişti. İçinde bir şeylerin öldüğünü sanıyordu. Mükemmel mutluluğa erişmesine çok az vardı hâlbuki.

Şimdi ise yüreğinin bir parçası kopmuş gibiydi. Bastığı toprak çamurluydu ve ayakları biraz içeri gömülmüştü. Keskin bir çeşit koku vardı sisin içinde. Çiçek aromalarına hiç benzemiyor, daha çok küflenmiş yiyeceklerin türünde bir kokuyu andırıyordu. Genç kadın çevresine bakındı.

Alçak tavanından anlayabildiği kadarıyla küçük bir mağaraya gelmişti Roxanne. Etrafındaki koku yüzünden başının döndüğünü hissetti. Burada ne aradığını hiç bilmiyor ve hemen arpiyaların yanına gitmek istiyordu. Kendisini güvende de hissetmiyordu zaten. Başını geldiği geçide doğru çevirdi, ancak orada sadece çıkıntılı hâkî rengi bir mağara duvarından başka bir şey görmedi.

Arkasından bir haykırış duyduğunda hızla başını çevirdi. Ağrıyan başı bu sesle düzelmiş, çevresini saran pus örtüsü birazcık dağılmıştı. Fakat yine de mağaranın alçak tavanından başka bir şey görünmüyordu. Tek fark hemen önünde yere saplanmış hâlde duran sarı renkli bir kılıçtı. Kabzası da dâhil olmak üzere her tarafı aynı sarı metalden yapılmıştı ve iki yanı da keskindi. OrtaçaAvrupa’sından kalmaya benziyordu. Altın gibi parlak değildi; tamamen mat ve soğuk bir rengi vardı. Islak toprağın içine girmişti.

Genç kadın onunla ne yapacağını bilmeden beklerken sisi delip geçerek gelen az öncekine benzer bir haykırış mağara duvarlarını doldurdu.

Hemen sonra da kara bir şekil koşarak altı metre kadar ilerde sisin içinden çıkıverdi. Roxanne ufak bir şaşkınlık anından sonra, bir adım gerileyerek onu dikkatle inceledi. Ellerinde yere saplı duranla aynı renk metalden yapılmış olan bir kılıç taşıyordu, ancak onunkinde birbirinden ayrı üç başı vardı ve hepsi de çok keskin görünüyordu. Kara deriden zırhının göğüs kısmında daha önce yücekanların rnamcklarının üzerinde de gördüğü beyaz rok işareti bulunuyordu. Burnundan alnına kadar olan kısmını kaplamış kara bir üçgen maskesi nedeniyle yüzü seçilemiyordu. Ancak geniş omuzlarına düşen uzun beyaz renk saçları olduğu belliydi. Onunla aynı boyda olan yabancı üç başlı kılıcını havaya savurur savurmaz, genç kadının üzerine koşmaya başladı. Aynı zamanda bir haykırış daha patlattı. “HEY!”

Yabancı ayaklarını çamura batırıp çıkararak olabildiğince hızla onun üzerine gelirken Roxanne yere saplanmış sarı kılıcı çekti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı ona. Fakat yabancı bir savaş çılgılığı daha atarken kılıcını başının üzerinde kadına doğru savurdu.

Roxanne çok eskiden aldığı eskrim derslerinden kalma bir çeviklikle kendisini zamanında geri çekebildi. Ölümçül bir ışık daha çakınca Roxanne de elindeki kılıçla ikinci darbeyi savuşturdu. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu bu metalin.

“Kes şunu! Ben düşman değilim!”

Hızla onu duvar köşesine sıkıştırmaya çalışan yabancı kılıcıyla darbe üzerine darbe indiriyor, genç kadınsa başını eğerek veya kılıçla karşılıklar vererek onu geri itmeye uğraşıyordu. Havada kesişen kılıçlar, ikisinin yüzlerini birbirinin karşısına getirdi. Yabancı kendi kılıcının üç başından birini onun boynuna yaklaştırmaya çalışırken, Roxanne bu sıkışmış pozisyonundan kurtulmak için onu tüm gücüyle itti ve duvarı sağ tarafına almayı başardı. Çamur yüzünden hareket etmek çok zordu.

“Kes dedim! Ben-”

Kara zırhlının kılıcındaki keskin taraflı yan dönünce diğer başlarından biri süratle Roxanne’in kılıcına çarptı. Silahın üzerindeki döner bir mekanizma diğer uçları harekete geçiriyordu. Genç kadının ayakları kılıcına gelen darbeyle yerden kesildi ve sırtının üstüne çamura düştü. Aynı zamanda da kılıcı elinden bir metre kadar kenara uçtu. Başında kılıcıyla bekleyen kara zırhlı bir eliyle kılıcını Roxanne’in boynuna uzattı. Diğeriyile de yüzünü kapatan maskeyi çıkardı.

“Kultarin-sen-”

Roxanne bir süreliğine şaşkınlıkla öylece kaldı.

Gördüğü otuz beş yaşlarındaki uzun beyaz saçlı genç kadın Roxanne’in tanıdığı kişiye benzemiyordu. Normalde yeşil olması gereken hüzünlü ve güzel gözleri sapsarı olmuştu. Pürüzsüz ve zarif yüzü gitmiş, onun yerine sert, katı ve soğuk hatlara sahip şakaklarının kenarlarında ince yara izleri olan bir çehre gelmişti. Roxanne onu daha önce de sarı gözlerle görmüştü, ancak o zaman başkaydı. O sırada gözler onun karakterine hiç yakışmamıştı ve kamuflaj için oldukları belli oluyordu. Onun eski benliğinde olmaması gereken şeylerdi. Fakat şimdiyse o buz gibi donuk bakışlar Kultarin’in bir parçası hâline gelmişti. Roxanne, onun hiçbir zaman kurtulamayacağı bir ağın içine düştüğünü ışıldayan gözlerinden anlayabiliyordu.

Kultarin kılıcını büyük bir öfke çılgılığıyla yerdeki Roxanne’in karnına saplamak için hamle etti. Lakin Roxanne çok daha hızlıydı; sarı metalin üzerine geldiğini görür görmez yerde yuvarlandı ve az önce bulunduğu toprağın üzerine kılıcın üç başı saplandı. Roxanne onu çıkarmaya uğraşan Kultarin’in bacağına ayağının tabanıyla kuvvetlice vurdu. Kılıcı çamurda saplı kalırken genç kadın gerileyip sırt üstü yere düştü. Roxanne hemen ayağa kalkarak kılıcı yerinden çıkarttı ve onu çamurdan kurtulmaya çalışan Kultarin’in üzerine tuttu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun!” diye bağırdı, ona doğru kin dolu gözlerle bakan Kultarin’e. Soluk yüzü çok zayıflamış, Roxanne’in deyimiyle hayaletlere benzemişti. Boynunda gümüş bir zincir taşıyordu. Fakat saçları ağarmış gibi duran genç kadın sadece pusuya yatmış bir kedi gibiydi; bakışları bazen Roxanne’in yüzüne bazen de üç başlı kılıca doğru gidiyordu.

“Neden bana saldırıyorsun?” dedi ona daha da sakinleştikten sonra.

Kultarin ani bir çeviklikle boynuna bağlı zinciri kopardı ve ilk önce ne olduğu anlaşılmayan bir nesneyi zırhlının altından çıkardı. Roxanne onun bu davranışından dolayı refleksle geriledi. Fakat kılıcını kadının üzerinden ayırmadan elinde tuttuğu nesnenin kırık kızıl bir madalyon parçası olduğunu gördü. Aynı kendi boynunda asılı durana benziyordu. Kultarin dizlerinin üstüne geçti ve başını eğerek onu iki elinin avucuyla Roxanne’e uzattı. Genç kadın az önce bastırıldığı heyecan duygusunun yerini kuşkunun aldığını fark etti.

Kultarin konuştuğunda sesi soğuk ve tizdi. Ölümcül bir tehlike içeriyordu sanki.

“Nai lukeim geim,” dedi.

Roxanne onun söylediğinin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Ancak kılıç tutmayan eli o daha kendisine hâkim olamadan kırık madalyonun üzerine gitti.

Ona dokunduğunda kemiklerine bile işleyen bir sıcaklık ve rahatlama duygusu onu sarıverdi. Kultarin’e bir şey söyleyecekti ki; sesinin kısıldığını, her tarafın karardığını ve sisin tamamen yok olduğunu fark etti. Neden sonra mavi geçidin bir benzeri gözlerinin önünde beliriverdi. Kılıç elinden yok olmuştu, ama kırık madalyon hâlâ parmaklarının arasında duruyordu.

Genç kadın karanlığın içinde yapabileceği başka bir şey olmadığını bildiğinden kırık parçayı silah kılıfının içine koyduktan sonra geçide yöneldi. Onu nedense emniyete alması gerektiğini düşünüyordu.

İki saniye sonra ise yine aynı üçlünün karşısındaydı. Fakat bu sefer Aello ve ikizler kapıların üstündeki buzdan yatay çubukların üstüne tünemişlerdi.

Az önceki olayın gerçek olmadığını biliyordu. Arpiyalar her ne yapmaya çalışıyorduyorsa, bunu başarmış gibiydiler. Roxanne onları daha önce hiç bu kadar neşeli görmemişti. Genç kadın kendisini zorlayarak güçlükle konuştu, çünkü nefes nefeseydi.

“Orada neler oldu?”

“Bazı cevapları sorarak öğrenemezsin Rok-Nai. Bunlar senin benliğinin, olacağın kişinin cevapları çünkü. Kendi içinde bulman gereken bulmacalar,” diye yanıtladı Aello. Roxanne’in aklı az öncekinden daha da çok karışmıştı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Az önce gördüğün canlının adı furktadır. Zihinleri puslandırın bir yaratıktır,” dedi Ocypete onu onaylarcasına. “Bu yaratığın bütün bunları nasıl yaptığını bilemiyoruz. Hiçbir zaman çözemediğimiz bilmecelerden biridir. Mistik bir canlı bize göre.”

“Çok mistik, ancak daha önce hiçbir insan onun mağarasına girdikten sonra canlı çıkamamıştı. Nasıl bir şeydi?” diye sordu Celaeno dikkatle onu süzerek.

“Ben yaratık falan görmedim,” diye cevap Roxanne dürüstçe. “Sadece başka bir şey-”

Aello onu eliyle susturdu.

“Canavarın kişiden kişiye yaptığı şeyler farklıdır, Rok-Nai. Neler olduğunu çözebilmen için kendi zihnine bakmalısın. Furktanın kişilere yaptığı şeyler özeldir. Ancak onlardan birini öldürebilen tek kişi senin babandı. Üzerindeki altın renkli zırh furkta derisidir. Babandan sana kaldı. Bize onun anlattığına göre canavar gelecekteki veya şimdiki en büyük düşmanınla karşılaştırmış seni. Onunla savaşarak-”

“Çok saçma,” diye lafa daldı Roxanne. “Gördüğüm kişi düşmanım olamaz.”

“Eger yenilirsen gelecek için hiçbir şey ifade etmiyorsun demektir, bu yüzden canavar seni öldürüyormuş,” diye devam etti Aello onu hiç duymamış gibi. “Onun ne olduğunu gerçekten görüp dönebilen tek kişi babandı. İşte bu sebepten dolayı senin de onunla karşılaşmanı istedim.”

Roxanne gözlerini ondan kaçırarak düşünmek istedi. Ancak zihni allak bullaktı. Onu dikkatle izleyen Ocypete’e bakmaya özen göstererek başını onlara doğru kaldırdı.

“Aslında gördüklerim çok saçma şey-”

“Bize söyleme Rok-Nai. Bilmemize gerek yok. Hepsini sadece

senin için geçerliydi. Senin için bir anlam ifade etmiyorsa bizim için de etmez,” diye söz karıştı Aello, ardından boğazını temizledi. “Artık seni sınamamız bitti. Degerini kanıtladın.” Roxanne şaşkınca onlara bakakaldı. “Öyle mi? Ben- ne yaptım ki?” “Furktanın ininden sağ çıktın. Şu an için tek önemli şey bu.” Bir türlü kurtulamadığı garip bir karmaşadan çıkmış olmanın verdiği rahatlamaya derin bir soluk aldı. Nedense onlara bulunduğu madalyon parçasını göstermek istemedi. Ancak şu an bunu dert etmiyordu. “Tabii bize söyleyecek başka bir şeyin yoksa,” diye lafa girdi Ocypete kısa bir süre sonra. “Ne gibi?” diyerek kaşlarını çatı Roxanne. “Bir madalyon parçası gibi,” dedi Aello gizemli bir ses tonuyla. “Madalyon-” “Madalyonun parçasını aldığını biliyoruz, Rok-Nai,” dedi Celaeno ilgiyle genç kadını süzerken. “Bize göster onu.” “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” diye karşılık verdi Roxanne hiç beklemeden. Aello ona dikkatlice göz gezdiren kadar konuşmadı. “Önemli değil, Rok-Nai. Diğer yarısı olmadan o madalyon bir işe yaramaz.” Sonra elini kapalı kanatlarından birine attı. Geri çektiğinde avucunda Roxanne’in boynundaki kırık madalyonun aynısı olduğu görüldü. Kırık kısmındaki üçgen biçimi bile çok benziyordu. “Seninki bizde!” diyerek kırık parçayı gösterdi. Yüzünde garip bir bilmişlik ifadesi vardı. Genç kadın refleks ve korkunun karışımıyla elini zırhının altına attı. Sadece madalyonu tutan zincir boynundaydı. “Benim-” “Bu madalyon sana ait değil, Rok-Nai. Baban onun bir parçasını furktanın ininde yitirmişti. Senin tahmin bile edemeyeceğin bir güç içeriyor,” diye sözünü kesti Aello. Roxanne elini boynunda indirirken “Anlamadım. Ne gücü içeriyor? Ben çocukluğumdan beri onu boynumda taşıyorum. Hiçbir şey hissetmedim,” diye cevap verdi. “Bütün hâlde olmadığı için anlayamazdın. Lakin bu madalyon kızıl satran elementinden işlenmiş. Bu maddenin dokunuşu bile faniler için ölümcüldür. Tabii sen normal bir ölümlü değilsin. Bunu zaten madalyonun kırık bir parçasını boynunda gördüğümüzde anlamıştık” dedi Aello, duraksamadan devam etti. Roxanne onu dikkatle dinliyordu. “Yüce-kanlar bunun gibi madalyonları kendilerini güçlendirmek için kullanmak istediler. Şimdiyse imparator Rkahan bunları arıyor.” “Ne yani? Bundan başkası da mı var?” “Tabii ki, toplam sekiz tane. Bu madalyonları toplam sekiz gücü açığa çıkaran ateşleyiciler olarak düşün. Lakin şimdiye kadar hiçbir zaman sekizi bir araya gelmedi. Şu an imparatorun yapmak istediği de bu.” Roxanne onu izleyenlere kısa bir süre göz gezdirdi. “Söyleme biçiminden hepsi bir araya gelirse pek de iyi şeyler olmayacağını düşündüğünüzü sanıyorum.” “Doğru söyledin, Rok-Nai,” diye yanıtladı Aello neredeyse huşuyla. “İmparator Rka-Akl bütün madalyonları bir araya getirdiğinde mutlak güce ulaşacağını ve her şeyin kontrolünü ele geçirebileceğini sanıyor. Kelmio-Nai’nın Yıkımı’na

ulaşırsa ölümsüzlüğünü sürdürebileceğini düşünüyor.” “Gerçekte ne olacak peki?” dedi Roxanne onun son söylediği şeyi önemsemeyen. “Bulunduğu birkaç galaksiyi birlikte yok edebilecek güce bir enerji açığa çıkaracak. Bu yüzden madalyonlar bir araya getirildiğinde yok edilmeliler. Fernoin bunu denemeye çalışırken Kelmio-Nai galaksisinin yıkımına yol açtı. Onları tek başına yok edemezdi. Bunu yapabilecek tek ırk bizleriz. Ona anlattığımızda bizi dinlememişti. Kendi sonunu hazırladı.” “Bu madalyonlar nerde peki?” diye sordu Roxanne, onun bir süreligine susmasına sabredemeden. Aello onun bu davranışına başını sağa sola sallayarak karşılık verdi. “İnsanoğlu evreni kurtarabilecek tek erdemden yoksun. Sabırsız ve güvensiz olmak doğalarında var sanırım. Faik (üstün) bir ırkın parçası olmana rağmen böyle davranman üzücü,” dedi Ocypete onun düşüncesini dile getirmek amaçlı. “Eee- faik veya değil, insanlar her zaman hayatı bilerek yaşarlar. Benim de artık ne zamanım ne de sabrım kaldı,” diye söylendi Roxanne. “Ama hâlen soruma cevap vermediniz. Madalyonların nerede olduğunu biliyor musunuz?” “Biliyoruz tabii. Şimdi anlaman gereken- bu madalyonlar kişiye özeldir. Yani buna sahip olan birisi ondan ne olursa olsun vazgeçmek istemez,” diye devam etti Aello sözünü hiç kesmemiş gibi. “Nasıl yani?” “Bu madalyonları yaratan kadim, güçlü bir ırktı. İnsan veya yüce-kan anlayışının ve teknolojisinin çok üstündeydiler. Bu madalyonlar sahiplerini bırakmak istemezler. İçlerinde tam olarak anlayamadığımız bir teknoloji mevcut.” “Peki, benden ne istiyorsunuz?” diye sordu Roxanne sabırla. “Madalyonları bulmamı istemeyeceksi-” “Evet. Olacakları durdurabilecek tek kişi sensin,” diye cevap verdi Celaeno onun sözünü keserek. Roxanne bunu tahmin etmişti, fakat yüksek sesle söylenince kulağa ne kadar aptalca geldiğine şaşırdı. Kaşları havaya dikildi. “Ben mi? Ben-nas-nasıl yani?” “Bu görev sadece senin için, bunu ancak sen tek başına başarabilirsin.” Roxanne söyleyecek kelime bulmakta güçlük çekiyordu artık. “Ben kimim ki?” dedi alay edercesine. “Önemli biri değilim. Burada ne aradığımı bile bilmiyorum.” “Furktanın mağarasından kurtulabilen kişinin görevi bu, başkasının değil. Bu senin kaderin, hayatının amacı bu,” dedi Aello büyük bir şevkle ısrar ederek. Başına bir ağrı saplanmıştı. Aslında bütün istediği bu buz dolu dev mağara kentinden çıkıp gitmek ve gerçek Kultarin’i görmektir. O mağarada ondan gerçekten korktuğunu hissetmişti. Ancak Kultarin ona saldırmazdı. Bu sadece saçmalıktı; onun düşmanı olması da imkânsızdı. “Yani ben- madalyonları bulacağım ve- ve ne yapacağım?” Aello uzun kanatlarını açarak yerinden havalandı ve Roxanne’in önüne konup pençelerini yere sağlama alana kadar konuşmadı. “İlk önce seni eğitmemize izin ver, onları bulmakla daha sonra ilgileneceksin. Her bulduğun madalyon sana bazı güçler verecek. O güçler sana bir diğerini bulabilmen için gereken gücü sağlayacak.”

“Nasıl?” diye sordu genç kadın bıkkınlıkla. İkizler de aynı Aello gibi havalanıp onun önüne kondular. “Eksik parçayı bize verirsen sana göstereceğiz, Rok-Nai,” diye cevap verdi Aello. “Ne yapacaksınız?”

“Bize güvenmek zorundasın Rok-Nai,” diye cevap verdi Aello.

Roxanne itiraz etmenin artık saçma olacağını düşündüğünden, önce ikizlerin heyecanla ışıldayan buz mavisi gözlerine baktı, sonra elini silah kılıfına uzatıp kırık madalyonu çıkardı. Onu beklentiyle avucunu açmış Aello’nun parmaklarının arasına bıraktı. Arpiyanın mavimsi parlak teni kırık parçaya değer değmez, alevli bir renk aldı. Lakin hemen sonra eski hâline döndü. Aello elindeki kırık madalyonu diğeriyle yakınlaştırırken Roxanne ve ikizlere “Geriye çekilin!” dedi. Roxanne birkaç adım geriledi.

Birkaç saniye sonra Aello bilinmeyen bir gücün etkisiyle geriye doğru savruldu ve onları bırakmak zorunda kaldı. Ancak parçalar yere düşmemişler, kırık tarafları birbirlerinin etraflarında dönmeye başlamışlar, aynı zamanda da bir olmak için yaklaşıyorlardı. Git gide daha hızlı dönerlerken rahatsız edici bir uğultu dev arenayı doldurdu, madalyon parçalarının üzerlerindeki kırmızı renkler ise alevlenir gibi oldu. Aslında bu parlaklık iki parçanın arasında köprü oluşturan bir ip görevi görüyordu.

Otuz saniye sonra Roxanne ve arpiyalar tamamen uzaklaştılar. Zira kırık madalyonların dönüş hızı gözle görülmez biçime, yaydığı kızıl ışıklar da onları kör edebilecek parlaklığa erişti. Uğultu ise etraflarını saran bir hava akımıyla birlikte yükseldi. Gözlerini kalkan toz yüzünden kapatmak zorunda kalan Roxanne son olarak mağaranın her tarafının kızıl ışıkla aydınlandığını görmüştü.

Anafor onları neredeyse yerden havalandırabilecek seviyeye ulaştığı zaman bir patlama sesiyle bütün mağarada yer yerinden oynadı sanki. Roxanne kendisini yere attı. Artık hiçbir şey duymadığından emin olana kadar yerden ayağa kalkmadı.

Gözlerini açtığında bir toz bulutunun arenayı kuşattığını fark etti. Biraz önce madalyon parçalarının birleştiği yer azıcık bile görünmüyordu. Roxanne patlamanın etkisiyle etrafa dağılmış olan mermer kırıklarına basmamaya çalışarak yavaş ve emin adımlarla madalyon parçalarının birleştiği yere doğru yöneldi.

Elile toz bulutunu kovalayıp arada bir öksürerek oraya ulaştığında dikkat etmeseydi az kalsın yerde açılmış olan on metre derinliğinde ve genişliğindeki çukura düşecekti. Hemen sonra ikizler dev kanatlarıyla hafif bir rüzgâr yaratarak yanına kondular.

Aello ise çukurun içine doğru süzüldü. Bir dakika sonra gümüş bir zincire bağlı, artık kırık olmayan kızıl madalyonu eliyle tutarak ona doğru geldi. Neyse ki bu süre zarfında arpiyaların yarattıkları hava akımıyla arenadaki toz kalkmış oldu.

Roxanne’in boğazına yapışan toprak ve mermer tadını gide remese de etrafını düzgün görebilmesi ve sürekli öksürmesi gayet güzel geliyordu.

“İşte Rok-Nai, bunu al ve koru!” diyerek madalyonu ona doğru uzattı Aello.

Ancak Roxanne bundan o kadar emin değildi. Yerde on metrelik dev kraterler açabilecek bir nesneyi istediğini pek sanmıyordu. Aello onun kararsızlığını fark etmiş olacak ki;

bir süre bekledikten sonra geri çekildi ve düşünmesi için ona zaman tanıdı.

Genç kadın biraz sakinleştiğinde ve o ekşimsi tadı ağzından atabildiğinde “Bu ne biçim bir şeydi?” diyebilirdi hayretini dile getirerek.

“Sana anlatmaya çalıştık, Rok-Nai. Bu yüzden Rkahan gibi bir soy kıranın eline geçmemeli,” diye karşılık verdi Aello hemen.

“Bu-bu- bu kırık madalyon annemden bana kalan tek şeydi. Onu nereden bulmuş?”

“Madalyon babandaydı, ancak bunun hikâyesi çok uzundur. Zaten bunu sana anlatabilecek en iyi kişi olduğumu sanmıyorum. Çünkü benim bile bilmediğim çok şey var bu konuda. Başka birine sormalısın.”

“Madalyonu alıp korumalısın, Roxanne. Bunu yapabilecek tek kişi sensin,” dedi Ocypete onu onaylarcasına.

“Ben-ben- nasıl?”

Aello madalyonu tekrar ona uzattı.

“Bunun düşmanlarının eline geçmesine izin vermemelisin. Özellikle kız kardeşine bundan bahsetme.”

Roxanne yarı korkmuş, yarı şaşkın hâlde konuşmaya çalıştı, lakin başaramadı.

“Ben-”

Celaeno sabırsızca onu susturdu.

“Bu madalyonları yok etmek senin kaderin, Rok-Nai. Kaderini sorgulamadan benimsemelisin. Şimdi soruma cevap ver. Onları düşmanlarından önce bulup koruyacak mısın?”

“Bunu bir tek sen başarabilirsin. Annen ve baban bu yüzden onu sana bıraktılar. İşte-” diye ekledi, yere eğilerek madalyonu Roxanne’in ayaklarının dibine bıraktı- “istediğin zaman onu yerden al, ortadaki kapıdan içeri gir ve eğitimin başlasın.”

İkizler kanatlarını açarak havalandıktan sonra Aello eğilerek Roxanne’e selam verdi.

“Kâinatın kaderi senin ellerinde, Rok-Nai.”

Roxanne önce mağaranın tavanına doğru uçan beyazlar içindeki arpiyalara doğru baktı, sonra başını eğdi ve madalyonu izlemeye başladı. Kızıl rengi biraz daha canlı duruyordu. Eskisi gibi üzerinde herhangi bir iz görünmüyordu. Ne tür bir işe bulaştığını hâlâ anlayamamıştı Roxanne, ama buradan çıkmasının tek yolunun o madalyona dokunmak olduğunu içten içe biliyordu.

İster istemez yere eğildi ve onu zincirinden tutarak kaldırdı. Neden sonra gözlerini kapayarak onu avucuna aldı. İşte tam o sırada elinden başlayarak ayak parmaklarının uçlarına ve kulaklarına kadar yayılan bir enerji akımının bedenini sarmaladığını hissetti.

Şimdiye kadar tattığı en güzel duygulardan biriydi. Eskiden ona imkânsız gelen şeyler, artık hiç de zor görünmüyorlardı. Hemen sonra bu duygu yerini, bedenini saran sabit ve katlanılmaz bir acıya bıraktı. Sanki ruhu zorla ondan koparılıyordu. Madalyonu bırakmaya çalışırken bağırmaı istedi, ancak ikisini de başaramadan yere düştü. Bütün kemikleri, iç organları ve beyni alt üst olmuş gibiydi. Gözlerini zar zor açtığında her yer kızıl rengindeydi. Boğazından yükselen bir bulantı hissiyle kendisine engel olamadan doğrulup kustu. Kalbi göğsünde çılgın gibi çarpıyordu, ancak kustuktan sonra her şey birden düzeldi. Sanki az önce yere kıvranan kişi kendisi değildi.

Artık acı gitmişti, yerini güçlenmek arzusuna bırakmıştı.

Aello haklıydı, böyle bir şeyin düşmanın eline geçmemesi

gerekiyordu. Söylediği gibi bu onun kaderiydi. Artık her şey daha mantıklı geliyordu. Görevi bu madalyonları bulmaktı. Bunu daha önce neden anlayamadığını hiç bilemiyordu. Nasıl bu kadar saf olabilirdi. Zinciri boynuna astıktan sonra madalyonu zırhının altına soktu. Kendisi farkında değildi,

ancak şimdi karşısındaki kızıl dünya gözlerinin önünde eskisinden daha ufak görünüyordu. Artık bambaşka biri olmuştu. Büyük metal kapıya yürürken ayak sesleri dev mağaranın içinde yankılandı.

Serhan Vural

ORGANİK MAKİNALAR

Ercan Döver

ORGANİK MAKİNALAR

- Bir orta boy C 175, 36. blokta organik kimya laboratuvarında ölmüş.
- Dosya nasıl işlenmiş?
- Kaza.. Çalışma sırasında düşünce asit tüpü üzerine devrilmiş. Sonuçta yaşamsal organları erimiş.
- Araştırma sonuçları nedir?
- C 175'ten kalan parçalar üzerinde yapılan otopside herhangi bir klonlanma hatası bulunamadı. Laboratuvar ve merkez bilgisayarı kayıtlarına bakacak olursanız bir kontrolsüz kullanım vakası. Yetersiz besleme ve aşırı çalıştırma. Uykusuz geçirdiği geceler var. Zaten, kaza anına bakacak olursanız, düşme sebebinin yorgunluk ve baş dönmesi olduğu çok açık.
- ZAYA; şu iğrenç görüntüyü ekrandan sil. Pekala beyler, bir önerisi olan var mı?
- Bence, kötü kullanım ve şirket imajını zedelemekten dava açılabilir. Biliyorsunuz, daha öncekilerin çoğunu kazandık. Bu olayda da sonuçlar çok açık.
- Başka önerisi olan yoksa oylamaya geçebiliriz.
-
- Görüşülecek başka sorun var mıydı ZAYA?
- Son olarak ta bir kişisel kullanım vakası. Bir PANDORA, ev türü. Kullanıcı, iade talebinde bulunuyor.
- Sebep?
- Bu seferki klonlama hatası. Yapılan incelemeler beyincik nöronlarında hasar olduğunu ortaya koyuyor. Sonuç; hareket düzensizlikleri ve titreme. Kullanıcı da dava açıp iade talebinde bulunmuş.
- Dava için yapacak bir şey yok. Ancak, ORGANİK MAKİNE'yi yenisi ile değiştirebiliriz. Onaylamadan sonra kararı ilgili kişiye ilet.
- Elbette efendim.
- İzninizle bay MORGAN. Az önceki konuya dönmek istiyorum.
- Evet bay...
- BORA. 3.bölüm baş tasarımcı.
- Evet sizi dinliyoruz.
- Önerimiz işlevsel organ sayısının arttırılması ile ilgili. Örneğin, bir çok kullanıcının da vurguladığı gibi daha fazla kol sayısı.
- Bunu daha öncede konuşmuştuk. Yarattığımız ORGANİK MAKİNELER'de dört koldan fazlası sorun yaratıyor. OM'larımızın geliştirilmiş algılama ve dikkat yetenekleri zayıflıyor. Unutmayın bununla ilgili sorunlar epeyce başımızı ağrıtmıştı.
- Evet biliyorum. Onları piyasadan çekmek zorunda kalmış, ayrıca da oldukça yüklü miktarda tazminatlar ödemiştiniz. Ancak, bay BİYZ ve ben bu sorunu halledebileceğimizi sanıyoruz.
- Nasıl olacak bu?
- Dediğiniz gibi bu sorun algılama ve dikkat. Organik robotlarımızın bu özellikleri beyin güçleri ile sınırlı. İşlevsel

organ sayısının artması; algının ve dikkatin azalmasına, sonuçta da kontrol zorluklarına neden oluyor.

- Evet...
- Peki, ya OM'larımızda ikinci bir kontrol sistemi bulunursa?
- Ne yani, ikinci bir beyin mi?
- Neden olmasın? Ana beyin tarafından kontrol edilebilen, gerektiğinde işlevsel organların otomatik kullanımı için programlanabilen; ikinci bir beyin. Tıpkı insanlardaki omurilik gibi bir çok işi ana beynin özel dikkati gerekmeden gerçekleştirebilir.
- İyi ama OM'larımızda zaten çok gelişmiş omurilik sistemi var.
- Doğru. Ancak bu, insandaki gibi sınırlı. Bizim kastettiğimiz aynı zamanda bilinçli algılayabilen bir omurilik. Düşünün bir kere, elinize belli durumlarda ne yapması gerektiğini söylüyorsunuz ve ikinci beynin kontrolüne geçen el de bir daha ikinci bir özel kontrol ve dikkate gereksinim duymadan o işi kendi başına yapıyor. İşte bu şekilde OM'larımızdaki ikinci bir beyin, ana beyin tarafından istenilen şekilde programlanarak, işlevsel organ kontrolü yapabilir.
- Üç başlı ejderha yaratabileceğinizi mi söylüyorsunuz?
- Evet, böylece OM'larımızdaki dikkat, algı ve işlevsel organ sorunları aşılabılır.
- Fikriniz oldukça güzel bay BORA. Eğer onay verilirse bu konu hakkında araştırmaya başlayabilirsiniz.
- Gerek yok efendim. Dediğimiz gibi, bay BİYZ ve ben oldukça uzun bir süredir bunun üzerinde çalışıyoruz. Hatta, DNA yazılımları bile eksiksiz olarak hazırlandı. Onay verilirse ilk prototiplerin oluşturulmasına başlanabilir.
- Çok güzel bay BORA. Eğer bittiyse onay işlemine geçebiliriz. ZAYA, onay dosyasına bunları da gir.
- Bu sırada salonda bulunan 245 üst düzey şirket üyesi, önlerindeki holoğrafik ekranlarda renkli tuşlara dokunarak öneriyi değerlendiriyorlardı...
- ZAYA, başka konu var mıydı?
- Hayır efendim. Bu haftaki toplantı konuları bu kadar.
- 516 yılı 9. periyot 18. haftalık olağan toplantı sona ermiştir. Hepinize katıldığınız için teşekkür ediyor, çalışmalarınızdan dolayı kutluyorum. Onay raporları her zamanki gibi kişisel veri depolarınıza kodlanacaktır. İyi günler beyler.
- ZAYA, toplantı dosyasını kapatıp kaydı kesebilirsin.
- İşlem tamam efendim. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?
- Evet, bay ZİPİN, bay TEAL ve bay BORA'yı özel toplantıya çağırdığımı gizli olarak belirtin. Ayrıca bay BORA'nın ayrıntılı bir şirket tanıtım dosyasını istiyorum.
- İşlemlerinizi yerine getirmeye başlıyorum efendim. MORGAN, masasında oturmuş kişisel veri deposundan BORA'nın dosyasını inceliyordu. Mesleğinde emin adımlarla ilerleyen biri gibi görünüyordu. Anlaşılan, parlak bir geleceği vardı. Toplantıda sunduğu projenin onaylanması MORGAN'ı sevindirmişti. Eğer başarılı olursa bu şirket aç-

sından çok iyi olacaktı. Açıkçası, henüz 25-26'sında olan bu genci sevmişti.

Bu sırada, ZAYA'nın dijital sesi, amfi toplantı salonunda yankılandı...

- Bay MORGAN; bay BORA geldi efendim.
- Tamam ZAYA , içeri al.

BORA yavaşça açılan toplantı salonunun kapısından içeri girip, hızlı adımlarla MORGAN'nın yanına geldi. Elini uzatarak;

- "Teşekkür ederim efendim" dedi.
- Dur bakalım evlat, heyecanlanma! O elindekiler nedir öyle?
- Projenin detayları efendim. Ayrıca.....
- İyi ama ben seni buraya projeni konuşmak için çağırmadım.

- Şey... Ben sanmışım ki...

- Hayır, daha sonra. Seni buraya başka bir nedenden dolayı çağırdım. Bunu, senin de görmeni istiyorum.

- Neyi?
- Bekle evlat.

Bu sırada ZAYA'nın sesi yeniden duyuldu.

- Bay TEAL ve bay ZİPİN geldi efendim.

Kapıdan içeriye, birbirine bir şeyler söyleyerek hızlı adımlarla giren TEAL ve ZİPİN, salonun en ucunda, büyük ekranın önünde duran MORGAN ve BORA'nın yanına geldiler. MORGAN ayağa kalktı. Daha bir şey söylemesine fırsat vermeden...

- Ne oluyor dostum gene ne entrikalar çeviriyorsun? MORGAN ellerini iki yana açarak;

- Hoş geldiniz beyler. Nezaketinize hayran kaldım, dedi. Bu sefer ZİPİN atılarak;

- 68. bloktan buraya gelene kadar neler çektim biliyor musun? Tünel, köprülerin halini bir görmeliydin. Oradan kurtuldum derken, bu koca blokta başıma gelmedik kalmadı.
- Sizi temin ederim, birazdan her şeyi unutursunuz. Bu arada tanıştırayım; Bay BORA, 3. bölüm baş tasarımcımız.
- Tanıştığımıza sevindim bay BORA. Buraya gelmeden önce, onay sonuçlarına bir göz atarken, projenize de baktım. Dahice.

- Teşekkürler bay ZİPİN , sizi görmek benim için bir onur.
- Beyler, bırakın şimdi bunları. Oturun lütfen.

MORGAN, önündeki panoda birkaç tuşa dokundu. Hemen sonra masanın önünde, yerden geniş bir koltuk yükselip yüzeyi şişkinleşmeye başladı. Salondakiler, kendilerini bu kuş tüyü koltuğa bırakıverdiler.

- Başlamadan önce içecek bir şeyler alır mıydınız? Birer tüp pembe düşe ne dersiniz?

- Salondakiler, sadece başlarını eğerek onay vermekle yetindiler. BORA dışında. Durgunluğu, hayal kırıklığına uğradığını açıkça belli ediyordu.

- ZAYA...

- Şu günlerde OM'larımızla ilgili sorunlar oldukça arttı. Acaba, bizleri böyle alelacele görüşmeye çağırmanızın sebebi bu mu?

- Hayır bay ZİPİN. Bunun için burada değilsiniz. Ancak, ilerde bu konunun da görüşülmesi gerekebilir. Yine başımızın ağrımamasını istemiyorum.

- Herhangi bir araştırma yaptınız mı?

- Tam olarak üzerinde durmadık. Bazı olaylar kullanıcı hatasından kaynaklanıyor. Ancak OM'larımızdan kaynaklanan sorunlar var ki daha önce böyle şeyler pek olmamıştı.

- Acaba, zihinsel bir evrim sürecine girmiş olamazlar mı? MORGAN küçük bir kahkaha attı,

- Hayır, bay BORA: Onların programlarını sürekli yeniliyoruz. Yeni yeni bir şeyler benimseseler bile bu pek uzun sürmez.

- Ancak, onları kolonlama yöntemi ile çoğaltıyorsunuz. Kontroller sırasında gözden kaçan bir hata kolaylıkla diğer kuşağa geçebilir.

- Böyle bir şeyin olacağını sanmıyorum. Hem olsa bile, bunun oluşan kazalarla ne ilgisi var?

- OM'lar zihinlerine yüklenen verilerle yaşarlar ve iş yaparlar. Eğer yeni bir şeyler benimserlerse bu; yaptıkları iş üzerindeki dikkatlerini azaltabilir.

Bay TEAL alaycı bir tavırla atıldı;

- Ne yani, iş yaparken başka şeyler mi düşünüyorlar?

MORGAN kendinden emin bir sesle;

- Hayır bay TEAL dedi. Onlar sadece zihinlerine yüklenen kadarını bilirler. Zihinlerine yüklenen ise sadece yapacakları işten ibarettir. Bu yüzden sosyal bir yaşamları ve düşündükleri farklı şeyler olamaz.

Bu sırada salon kapısı tekrar açıldı. Aralanan kapıdan içeri hizmetçi bir ORGANİK MAKİNE girdi. Üçer parmaklı ayakları üzerinde yaylana-yaylana yürüyordu. Önünde, havada kayarak ilerleyen servis masası vardı. Kırmızıya yakın ten rengi, yaklaştıkça belirginleşiyordu.

Onlarsa tartışmaya dalmışlardı. Bu yaratığa aldırıyorlardı bile. Hizmetçi OM, misafirlerin tam önünde durdu. Havada asılı duran servis masasının üzerindeki daire şekillerinin ortası açılarak beyaz bir buharla birlikte beş tane tüp yukarı fırladı. OM, kollarıyla masaya uzanıp dört tüpü üçer parmaklı elleriyle kavradı. Tüpleri aynı anda salonda bulunanlara nazikçe uzattı. Ardından, son kalan tüpü de alıp bay MORGAN'nın oturduğu masanın köşesine koydu. Siyah çizgi şeklindeki göz bebekleriyle misafirlere bakıp, fısıltı benzeri bir sesle;

- Başka bir şey ister misiniz ' dedi.

Kimsenin seslenmediğini görünce bir şey istemediklerini anladı ve servis masasıyla birlikte geri dönüp uzaklaşmaya başladı.

- Evet beyler, sizi daha fazla bekletmesem iyi olur. ZAYA, toplantı salonuna giriş çıkışları durdurmanı istiyorum. Bir de, tüm iletişim bağlantılarını kaldır.

Bundan sonra, arkadaki büyük ekranın yanında bulunan tüm küçük ekranlar teker teker kapanmaya başladı. Kapının kilitlenme sesi tüm salonu titretti. Hala salondan çıkmamış olan OM, sessizce bir kenara geçip beklemeye başladı. Sanki donmuş gibi hiç hareket etmiyordu.

- İşlem tamam efendim.

- Şimdi de, Merkez Bilgisayar Kayıt Sistemini kapatmanı istiyorum.

- Bunun için özel sistem güvenlik kartı gerekli efendim.

MORGAN, zaten elinde hazırlamış olduğu küçük bir kartı kişisel bilgisayar girişine sürdü.

- İsteğiniz yerine getirildi efendim. Merkez Bilgisayarı Genel Güvenlik Kayıt Sistemi devre dışı.

MORGAN, ellerini birleştirip masanın üstüne koyarak, başını masanın önünde koltukta oturanlara yöneltti.

- Bay ZİPİN, sanırım siz İYOZ projesini hatırlayacaksınız. ZİPİN şaşkınlıkla;

- İYOZ projesi mi? Evet.... Apar topar durdurulmuştu.

- Çok doğru. Kısa bir süre için durdurulmuştu.

- Kısa bir süre için mi? Ben o projenin tamamen sona erdiğini sanıyordum.

- Hayır. Şirket tekrar, sistem yönetiminin de desteği ile gizlice projeyi sürdürdü.

- Yani.... O günden bu yana

TEAL, ZİPİN'in sözünü bitirmesine izin vermeden;

- Durun bir dakika! İYOZ projesi de neyin nesi?

- İnsani Organik Yapay Zeka.

- Böyle bir şeyden benim neden haberim yok?

- Bu, sizin atamanızdan önceydi sanırım, bay TEAL.

Projenin temelleri 29 yıl önce atıldı. Ancak, 2 yıl sonra proje aniden durduruldu. 6 ay sonraysa sistemin desteğiyle proje gizli olarak devam ettirildi.

ZİPİN düşünceli bir biçimde;

- "Yirmi dokuz yıl", bunu tamamen unutmuşum dedi.

- Evet, ben o zamanlar yalnızca bir teknisyendim. Sonra kademe kademe projenin sorumluluğuna getirildim.

- Peki çalışmalar ne durumda?

ZİPİN'in sözünü bu sefer, meraklı bakışlarla BORA kesti.

- Bu projenin amacı neydi?

- Bir mucize yaratmak.

- Ne demek bu?

MORGAN önündeki kişisel holografik ekrana bakarak;

- "İşte burada, kendiniz görün" dedi.

Ardından da, önündeki panoda küçük bir düğmeye dokundu. Salonun en uç noktasında, yalnızca özel izinli üst düzey şirket yetkililerinin girebildiği, aslında, duvardan pek ayırt edilemeyen daire şeklindeki kapı, ortasından aralanmaya başladı. Arkada beliren uzun bir koridorun içeri süzülen parlak ışıkları arasında iri yapılı, uzun boylu birinin gölgesi belirdi. Kapı tamamen aralanınca, karaltı onlara doğru ilerlemeye başladı. Kapı tekrar kapanmaya başlamış, koridor lambalarının göz alıcı parlaklığı kapı arkasında kalmıştı.

Loş ışıkta daha iyi seçebildikleri biri, onlara doğru yürümeye başlamıştı. Uzun boyu ve düzgün fiziği hemen fark edilebilen biriydi. Ancak, hepsinin gözleri dona kalmıştı, bu beyazımtırak insanı görünce. Önce gördüklerinin ne olduğunu karar vermekte zorlandılar.

Bir OM'mu, yoksa bir insan mı?

Kendinden emin adımlarla ilerleyen bu kişi, gök mavisi gözlerle MORGAN'na bakıp kafasını hafifçe öne eğerek selam verdi. Yürüyüşünü sürdürüp misafirlerin önünde durdu ve elini uzattı.

- Beyler, şu anda kusursuz bir insan SIZAA'yi görüyorsunuz

SIZAA'nın eli hala havadaydı. Hepsisi sanki donmuştu. Özellikle BORA, tüpten çıkan kamışı ne ağzından çekebiliyor, ne de aldığı yudumu yutabiliyordu. Beyaz teninden rahatsız edici bir şekilde farklı görünen gök mavisi gözlerle hepsine tek tek baktı. Karşılık alamayınca boşa kalan elini geri çekip başını öne eğdi. Buruk bir gülümsemeyle eline bakarak;

- Hıh...Sorum görünüşüm değil mi? Sanırım biraz iğrenç. Yoo, oldukça iğrenç!

Değil mi?

MORGAN hayal kırıklığına uğramıştı, ancak bunu belli etmemeye çalışıyordu.

- Bir şeyler içmez miydin SIZAA?

SIZAA, dönüp masanın köşesinde duran tüpe baktı. Ona doğru yürüyüp tüpü aldı ve üzerindeki kırmızı bir düğmeye dokundu. Tüpten çıkan kamışı ağzına götürüp pembedüşü yudumlamaya başladı.

MORGAN misafirlere dönüp;

- SIZAA; İYOZ projesinin ve bilimin son dehası. TEAL, küçümseyen gözlerle SIZAA'ya bakarak

- "İnsan şeklinde bir OM'u ürettiniz" dedi.

- Hayır bay TEAL. SIZAA bir om değil.

- Ama o...

- Biliyorum, görünüşü onları andırıyor. Ama kesinlikle onlardan farklı.

- Peki neymiş bu fark?

- Özgür zihni, bay TEAL. Özgür beyni. ZİPİN, SIZAA'yı baştan aşağı süzerek.

- "Tıpkı bir insan gibi" dedi.

- Doğru ama, gibisi fazla. Altını çizerek yinelıyorum, o tam anlamıyla bir insan. Belki de daha üstün...

- Az önce onun bir proje ürünü olduğunu söylediniz. Yani, laboratuvar ve planlama ünitesinde üretilmiş bir şey. Bu durumda...

- Çok doğru. Onu ürettik, bay TEAL. Burada üretildi. OMATS laboratuvarlarında. OM'lar gibi, önce tasarlandı. Gen teknisyenlerimiz, insan örnek alınarak hazırlanan ve geliştirilen özelliklerin kodlandığı gen yazılımlarını hazırladılar. Ardından, kolonlama ünitesinde bir embriyo meydana getirildi. Yapay fetüs olarak gelişimini tamamlayan embriyo, sonunda kusursuz bir insan olarak dünyaya geldi.

- Bu şey dışarıda mı büyüdü, programlamadan?

- Aynen öyle. Onlardan farkı da bu. Gerçek bir insan yavrusu gibi büyütüldü. Her şeyi yaşayarak öğrendi. Görerek, hissederek. İnsanı insan yapan bir özellik; özgür düşünceyle büyüdü.

- Ne yani? Düşünceleri kontrolsüz mü? Öyleyse, bu şeyin şimdi gırtlığımıza sarılmayacağından nasıl emin olabiliyorsunuz?

- Bizim yapmaya çalıştığımız şey de buydu. O bir insan, bay TEAL. Eğer onu zorlarsanız... Ancak, SIZAA bunu yapmayacak kadar mantıklı biridir. Bana güvenebilirsiniz onu iyi tanıyorum.

- Demek sonunda büyük düş gerçekleşti haa!

- Peki, SIZAA gibilerden daha var mı?

Bu sorunun ardından, SIZA ve MORGAN kısa bir süre göz göze bakıştılar. MORGAN gözlerini ondan kaçırıp ZİPİN'e döndü.

- Hayır... hayır o, tek.

SIZAA düşünceli bir biçimde MORGAN'ın üzerinden çektiği gözlerini salon duvarını boydan boya kaplayan, holografik hareketli tabloya dikti. BORA büyük bir hayranlıkla, SIZAA'yı süzüyordu. Açıkçası, beyazımtırak ve yarı şeffaf ten rengi insanı biraz ürkütüyordu. Vücudunu saran damar ve kas sistemi az çok seçilebiliyordu. Hatta, vücudunun bazı yerlerinde kemikler bile farkedilebiliyordu. Bunlara rağmen, oldukça düzgün ve insansı bir fiziği vardı. Gök mavisi gözleriyle holografik tabloya bakıyordu. BORA, oturduğu yerden usulca kalkıp, elinde pembe düş tüpüyle SIZAA'ya yaklaştı.

- Çok güzel, öyle değil mi SIZAA?

SIZAA, biraz şaşkın ifadeyle BORA'ya baktı. Sonra yine tabloya dönüp;

- 'Evet' dedi. Suları kıpır kıpır bir deniz, bir asma köprü ve tertemiz atmosfer... 21.yy dedikleri dönemden kalma bir arşiv görüntüsü. Nükleer yıkıntıdan çok önce. Tüm dünyayı savaşlarla mahvedip, bu yeni sistemi kurmadan önce.

- BORA, evet, dedi. Diğer güzellikler gibi, onlar da yok

oldu.

- Hayır, tam olarak değil.
- Anlayamadım.
- Buranın nerede olduğunu biliyor musunuz?
- Evet, tam altımızda. 83 kat aşağıda. Çöp hangarımızın olduğu yer. Bu mavi sular artık kahverengi akıyor. Çöpleri-mizi alıp zaten dolmuş olan denizleri taşıyor. Köprüden haberiniz var mı?
- Hayır, herhalde yıkılmıştır.
- Evet kısmen. Şu koca iki ayak dışında köprüden eser yok. Onlar da çöp hangarının tavanını destekliyorlar. ZAYA, şu görüntüyü kaldırır mısın?

ZAYA, hareketli holografik görüntüyü kaldırır kaldırmaz, arka pencerelerden, dış dünya görüldü. SİZAA acıyan gözlerle, elini cama dayamış dış dünyaya bakıyordu.

- Şuraya bakın. Sonsuzlukta kaybolan yüzlerce dev blok ve aralarındaki tek geçit, tünel köprüler. Artık kimse dışarıda yaşamıyor. Çok derinliklerden maden çıkaran işçi OM'lar dışında. Aslında, seçme şansını verseniz, onlar da hemen içeri kaçarlar. İşte, atmosferin de şimdiki hali. Aslında, bunda değişken pek bir şey yok denebilir. Eskiden ufka baktığınız zaman denizi ve göğü birbirinden ayırmak zor olurmuş. Şimdi de aynı. Ufka baktığınız zaman, ikisini birbirinden ayıramıyorsunuz. İkisi de kahverengi.

SİZAA, bir süre sessizce bu görüntüyü izledi.

- Üzgünüm bay MORGAN. Bugün biraz yorgunum. Sergileme işimiz bittiyse ayrılmak istiyorum.

MORGAN bu davranışa biraz şaşırmıştı. Ancak, üzerinde durmadı. SİZAA'ya ayrılması için izin verdi. SİZAA, elindeki bırakıp kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bir kenarda beklemekte olan hizmetçi OM da gelip boşalan tüpleri toplamaya başlamıştı. Hizmetçi OM ve SİZAA bir ara bakiştılar. İçeridekiler buna bir anlam verememişlerdi. Daha önce hiçbir insan, bir OM'un dikkatini böylesine çekmemişti. Daha doğrusu, hiçbir OM, böyle bir davranış sergilemezdi. SİZAA kapıya doğru ilerlerken, ZİPİN yüksek sesle;

- "Sizinle tanıştığıma sevindim, dedi." SİZAA, duymamış gibi davranıyordu. Hızlı adımlarla yürüyerek, parlak ışıklı koridor kapısının ardında gözden kayboldu. Odadakiler bir süre daha konuşmay sürdürdüler.

- Sahi, proje neden durdurulmuştu?

TEAL'in sorusuna ZİPİN cevap verdi.

- Diğer blok sistemlerin tepkisi yüzünden.
- Niçin tepki gösterdinler ki?
- Bizim blok sistemimizin bu yolla bir tür kusursuz insanlarla dolu ordu kurmaya çalıştığından şüphelendiler. Bu yüzden, sistem yönetimini sıkıştırıp çalışmalarımızı durdurdular. Tabi, daha sonra bizim sistemimiz çalışmalarımızı gizlice sürdürmemize izin verdi.

- Neden böyle bir şey yapmışlar ki?

MORGAN söze karıştı.

- Bilmiyoruz. Bizim görevimiz projeyi sonuçlandırmak. Bu arada SİZAA, iki kat yukarıda, laboratuvar bünyesinde bulunan, özel gizli daireesine gidiyordu. Giriş kapısı önüne geldiğinde durup elini kapı üzerindeki siyah plakaya koydu. Parmak izi tarayıcısı onu hemen tanıdı. Kimliğini belirleyen en önemli özelliği pürüzsüz ve dümdüz elleriydi. Parmak uçlarında hiç iz yoktu. SİZAA aralanan kapıdan içeri süzüldü...

- Hoşgeldin hayatım. Nasıl gitti?
- Ne? Bir avuç dahi önünde sergilenmek mi?

- Sakin ol SİZAA. Anlat, nasıl karşıladılar?
- Teknisyenler gibi. Hala onların gözünde bir yaratıyız. Bir tek bay MORGAN...
- Benden haberleri var mı?
- Hayır. Senden ve diğerlerinden hiç bahsetmedi. Sadece beni biliyorlar.
- Demek bir sır olarak kalacak.
- Elbette. Onlar sadece yarattıklarından söz ederler, yok ettiklerinden değil. Kardeşlerimiz gibi. Onları hiç acımadan erittiler! Hem de sırf özgürlüklerini istedikleri için. Bir kobay hayvanı olmayı kabul etmedikleri için. Bazen kendimi gerçekten suçlu hissediyorum.
- Şşş...Böyle söyleme. Gizlemeseydik sen de, ben de eritilmiş olabilirdik. Vücut sıvılarımız şu anda bir OM'un gövdesini oluşturuyor olabilirdi.
- Haklısın. Ancak, pek fazla zamanımız kalmadı. OM'larda meydana gelen düzensizlikleri araştırmaya başladılar yakında anlayabilirler.
- Neden?
- Sorunlar genelde, programları yenilenen OM'larda meydana geliyor. Bu yüzden, eninde sonunda yenileme programını kontrol edeceklerdir. Ve o zaman programın değiştirildiği ortaya çıkacak.
- Bu, OM'larda neden sorun yaratsın ki?
- Gizlice yerleştirdiğimiz yenileme programı, virüsü kontrol edilen OM'lara yeni görevlerini yüklüyor. Ancak, zamanı gelene kadar bunu kimseye belli etmeyip, eski görevlerine devam edecekler. İlk defa yüklenen yeni klonlanmış OM'lar da bir sorun yok. Fakat, programı yenilenenler bir ikileme düşmeye başladılar. Sanırım, zihinleri özgürleşmeye başladı. Bu yüzden de, hata yapmaya başladılar. SİZAA'nın eşi MİZ de onun gibi üstün bir insandı. Mükemmel bir kadını fiziği ve SİZAA'nın kileri gölgede bırakacak zümrüt yeşili gözleri vardı. SİZAA gibi onun da saçları, kaş ve kiprik gibi vücut tüyleri yoktu. Bedenleri bütünleştiği zaman onları birbirinden ayırt etmek oldukça zordu. Yarı şeffaf beyazımtırak derilerinden az çok belli olan kasları ve vücutlarını dolaşan damar ağlarının görüntüsü birbirine karışıyor, vücut hatları hemen hemen yok oluyordu. Birbirine sarılmış olan SİZAA ve MİZ pencerenin önünde durmuş, yok olan dış dünyayı seyrediyorlardı. SİZAA başını sallıyarak...
- "Dünyayı mahvettik" dedi. Ama bize dokunamayacaklar.
- Ne zaman özgür olacağız SİZAA? Ben de bir kobay olmaktan bıktım artık.
- Ne yazık ki buradan kurtulsak ta bir süre daha özgür olmayacağız. Düzmece maden kazasında kayboldukları sanılan OM'lar yerin çok altında bizim için yeni bir yuva hazırlıyorlar. Neredeyse bitmek üzere. Orada yaşayıp kendi ırkımızı yaratacağız.
- MİZ başını SİZAA'nın göğsünden çekip onun yüzüne baktı.
- Senin ve benim çocuklarımızdan oluşan üstün bir ırk. SİZAA;
- "Evet" dedi. Bu ırk, daha sonra bizim için hazır bekleyecek olan OM'ların da yardımıyla yeryüzüne çıkıp gelişimini oradan sürdürecektir.
- O zaman diğer insanları yok mu edeceğiz?
- Hayır canım. Bizler, onlar gibi yok eden değiliz. Yok eden insanlardan olmayacağız. Ancak, barış içinde yaşamamız yinede onlara bağlı.

(www.tbd.org.tr adresinden alınmıştır.)

SON GEZEĞEN #3

Caner Baydemir

SON GEZEĞEN - III

“20. ve 21. yüzyıllarda; dünyadaki tüm ülkelerinin birleşmesi durumunda başkent olacak şehir hararetle tartışılmıştı.” diye başladı rehber, “Bazıları başkentin, o günlerdeki ekonomik ve siyasal durumu yüzünden Amerika’da bir şehir olacağını düşünüyordu. Teknolojik gelişmelere sağladıkları faydalardan dolayı Japonya’nın da ismi geçiyordu. Hatta bir kısım düşünür, böyle bir birleşme ile sosyalizmin tekrar canlanacağını ve bu nedenle Moskova’nın başkent olacağını söylemişti. Ama hiç kimsenin aklına, Afrika’nın ortasındaki bu küçük şehir gelmemişti.”

Bir manken vücuduna sahip siyahi bayan rehber, bunları anlatırken, doğrusu sesindeki gururu pek gizleyemiyordu. Nede olsa yüzyıllar boyunca süren ırk ayrımının vermiş olduğu eziklik duygusu, Senato’nun burayı başkent yapması ile az da olsa geçmişti. Birleşme öncesinde, Nijer’in başkenti Niamey’in yaklaşık olarak 225 km doğusunda kalan Birni-Nkanni, Nijer ile Nijerya’nın arasında kalan bir sınır şehriydi.

“Senato, neden başkent olarak Birni-Nkanni’yi seçtiğini hiçbir zaman açıklamadı.” diye devam etti rehber. “Ama şu anda halen tartışılan birçok farklı görüş var. Temel olarak ekvator’a yakın bir yerde olduğundan kolaylıkla dünyanın merkezi olarak kabul edilebilir ki bu en basit görüşlerden biridir. Bunun yanında, yaz ve kış arasında çok fark olmaması ve Afrika’nın dünyada bilinen en kararlı jeolojik yapıyı sergilemesi, başkent seçimi için coğrafi nedenlerden sadece birkaçıdır.”

“Ancak en çok kabul gören görüş; burasını başkent seçmenin, yüzyıllarca süren ırk ayrımcılığına karşı sembolik bir özür niteliği taşımasıdır. Dünyadaki en temel sorunlardan birine bu şekilde bir çözüm sunarak başlamak, senato’nun gücünü göstermesi açısından oldukça önemlidir.”

“Nijer’in eski başkent Niamey, şu anda dünya dışına tek çıkış noktasıdır. Senato’nun kurulmasından sonra dünyanın çeşitli yerlerindeki tüm fırlatma rampaları kaldırıldı ve sadece Niamey’de bir ana üs kuruldu. Şu anda tüm iniş ve kalkışlar özel bir ekip tarafından denetleniyor.” Bunları söylerken rehber eliyle gökyüzünü gösterdi ve gruptakiler tam zamanında orada bulunduklarını anladılar. Çünkü yaklaşık 200 km uzaktaki rampalardan birinden bir kalkış yapılmıştı. Ve şans eseri tüm grup, geminin atmosferden çıkarken oluşturduğu izi görebildi. “Rampalarıda göreceksiniz,” diye ekledi rehber. “Yarınki durağımız Niamey.”

“Ben gidiyorum,” dedi Claim, gözücüyle rehberi süzerken. “Ha? Ne? Aaa hayır, o olmaz” diye cevap verdi Ertuğrul. “Yarın gidiyoruz ve senin düşündüğün şeye bak. Aklını başına al biraz.” Claim anlamamıştı: “Aklımı ne? Ne demek şimdi bu? Kötü bir şey söylemedin umarım.” Gülerek cevap verdi Ertuğrul “Boşveer, bu bir Türk deyimidir. Kafanı daha fazla kullanmanı öğütler. Ama düşünüyorumda, bu senin için pek kolay olmasa gerek.”

“Ha ha ha” diye cevap verdi Claim, “Bunu bana daha sonra hatırlatta biraz gülelim oldu mu? Neyse yarın Niamey’de görüşürüz.” dedi ve rehberin gittiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Ertuğrul arkasından bağırdı. “Turu kaçırayım deme.” Claim döndü ve kulaklarına kadar varan bir sırtışıla cevap verdi. “Rehber olmadan tur da olmaz.”

Ertuğrul, Claim’in çapkın ve kadınlara karşı zaafının olduğu biliyordu. Ancak bu görevde nasıl denir, ipin ucunu biraz kaçırmıştı doğrusu. Belki de bunun sebebi Senatör Edward’ın bu konuda ona özel izin vermesiydi. Her halukarda başlarının belaya girmemesi için dua etmekten başka çaresi yoktu. “Neyse,” dedi içinden. “En azından bu gece kafamı dinleyeceğim.”

Ama öyle olmadı. Claim gecenin bir yarısı morali bozuk bir şekilde geldi ve hiçbir soruya cevap vermeden yatıp uyudu. Ertesi sabah güvenlik görevlileri, turdan çıkartıldıklarını söylediklerinde Ertuğrul sessizce şunu söyledi: “İşte başladık..”

Claim, onları aya götürecek olan mekik kalkana kadar pek fazla konuşmadı. Gece olanlar hakkında ise ısrarla konuşmaktan kaçındı. Mekik havalandıktan sonra ise tek bir cümleyle kısaca durumu özetledi. “Reddedilmek değişik bir duyguymuş.”

Sentinel, Ay’ın kuzey kutbuna yakın ve genellikle araştırma görevlerinin yapıldığı ufak bir şehirdi. Halkın çoğunu devlet görevlileri ve hizmet sektöründe çalışan işçiler oluştuyordu. Senato’nun görev başlangıcı için burayı seçmesinin en büyük sebebi, diğer şehirlere nazaran basının daha az olduğu bir yer olmasıydı. “Basının olduğu bir yerde, birşeyler gizlemek imkansızdır.” demişti Senatör Edward. Söylediği doğrudu çünkü Atlas IV’ün hazırlanması süresince basının hemen hemen hiçbirşeyden haberi olmamıştı. Gemi, yörüngede testlerine başladığında ise artık basın için çok geçti. İlk elden duyurduklarında rating’lerini katlayacak bir haberi kaçırmışlardı. Hepsi aynı anda haber kaynaklarına yüklendiler ve sonuçta ortaya anlamsız yüzlerce haber çıktı.

Gidilecek mesafe ve yolculuğun türünü tartışan Uzaybilimciler, geminin dizaynını tartışan metalurji mühendisleri, görevin halk üzerindeki etkisi hakkında teoriler üreten toplumsal iletişim uzmanları... Hemen hemen her akşam bir tanesi televizyonda yada başka bir medya aygıtında gözüküyor ve görev ile alakalı onlarca yeni fikir-karşıt fikir sunuyordu. Kısa bir süre sonra herkes bu konuyu konuşur olmuştu.

Senato bunu bekliyordu. Neyseki haberin geç duyulması, ekip seçiminde maksimum güvenliği sağlamıştı. Mürettebat arasına güvendikleri birkaç adam yerleştirebilmişlerdi. Geriye kalanlar hakkında ise bilgi toplamaya başlamışlardı. Ancak prosedürler her zaman can sıkıcıdır ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın bazı bilgilere hiçbir zaman ulaşamazsınız. Kesin olan birkaç şey vardı sadece. Senato’daki Amerikalılarda, Almanlar gibi bir ekip görevlendirmişti. Genç seyir subayı Timothy ‘Tim’ Harrold ve yeni evlenmiş olduğu eşi sihiye subayı Jessica ‘Jes’ Harrold. Gerçi bu, ikisinin uzun süreli ilk göreviydi ve görevi daha çok bir balayı şeklinde algılıyorlardı. Ama yinede insanın arkası dayayacağı sağlam bir yer olduğunu bilmesi iyiymi.

Bu ikisinin dışında Ertuğrul ve Claim’e olası şüpheliler ve masumlar listesi verilmişti. Gemi hareket ettikten sonra Mars’a varıp mürettebatın geri kalanını almadan önce listenin gözden geçirilmesi ve bunun anlaşılmadan yapılması gerekiyordu.

Caner Baydemir

3. bölümün sonu

13. HASTA

Avşar Çelik

13. HASTA

Eylül, elleri ceplerinde dünyanın en tembel keleşleri olarak şehir, park, park dolaşmağa karar vermişti. Bu gün hiçbir şeyi düşünmeyecek hali yoktu. Teknolojinin, çöpe atıklarının ürettiklerinden fazla olabileceğini ise aklından geçirmesi imkânsız o pazar sabahı.

Evde her şey üstüne üstüne geliyordu. Ne dava düşünmek istiyordu ne haciz... Adliyenin o tıklım tıklım koridorları, hayatlarından bezmiş, dava sırasında kalkıp gezinen savcılar, onlar kadar şanslı olmayan ve yerlerinden bütün gün hiç kalkmayan, bazı dosyalara bakınca gülmek için kendilerini zor tutan hakimler, devlet ciddiyetinin en büyük bekçisi, burunlarından kıl aldırmayan mübaşirler, gözleri de moral-leri de çökmüş, "adalet" bekleyen insanlar...

Bugün için "avukat hanım" olmak istemiyordu. Bugün o yorgun bir anne idi yalnızca... Kocasını balığa yollamış, kendilerine yeten çocuklarını evde elektronik bir ahtapota benzeyen- çünkü yeri kablolarıyla işgal ediyorlardı- oyuncağıyla baş başa bırakıp kendini yollara vurmuştu. Canı balık-ekmek yemek istiyordu. İlkokulda öğretmenlerinin sokakta satılan şeyleri almamaları için yaptığı uyarıları hatırladı, gülümsedi, iştahı bir kat daha arttı. Sonra evde torunlarıyla kalan annesini düşündü. Beyaz, oyali baş örtüsü ikide bir düzeltilip çocukların oynadıkları oyunlara bakarak "Lâhavle..." çekişini... "Kızım ne anlıyor bunlar, bunlardan?! Bunlar insan mı evladım!? Gidin insan içine karışın! Biz çocukken ne güzel çelik çomak vardı, saklambaç vardı! Vallahi insan içine çıkmaya çıkmaya bunlar da o mendebur şeylere benzeyecek haberin olsun Oğlum, kızım, yavrum!.. Yok mu bunun daha gürültüsüzü? Ay vallahi bütün gün kafam şişiyor, dan-dun, dan-dun!" Cevap gecikmiyordu:

"Var anne'ne! Simcity... Süper valla! Bi görse! İş buluyosun, araba alıyosun, evleniyosun..."

"Susun! Hinzırlara bak! "Evleniyosun"muş! Edepsizler! Vermedin ki şu çocuklara bir terbiye!"

Çocukların kahkahalarına sırtını dönüp odasına çekilirdi. Eylül annesine bayılırdı... Kendini başka türlü anlatamazdı ki o... Daha demin "Sırtına bir hırka ali sahil serin olur, gene üşütme!" dememiş miydi?

Eylül, aklına bunlar gelince sevindi... En son ne zaman düşünmüştü ailesini? Onları düşününce iştahı daha da arttı. Oğluyla kızının yanaklarını ısırarak istedi.

Sahildeki balıkçılardan balık ekmek aldı, bir de diet kola... Ne de olsa gençliğin hızı kesilmişti ve şekere dikkat etmek lazımdı.

Sahildeki banklar tenhaydı. Hava ılık ve güneşliydi. Yaz öncesi bu aydınlığı severdi Eylül. Güneşin daha munis baktığı, herkesin başında kavak yelleri estiği bir zamandı bu. Herkesten uzak bir bank bulup oturdu. Gençlerin gürültülü ergenliklerinden de uzak kalmak istiyordu biraz.

Kolunu yana uzattı, bankı sahiplenir gibi. Balık-ekmeğinden koca bir lokma alıp zevkle çiğnemeye başladı ve başını kaldırıp gökyüzüne bakmaya başladı. Şimdi sadece bunu yapmak istiyordu. Gökyüzüne bakmak.. Öylece bakmak...

Kaya-dolgu sahile çarpan suyun şırıltısı geliyordu kulağına. Annesi abdest alırken banyodan gelen su sesi gibi... Baş örtüsünü düzeltilip en ciddi halini takınıp evin bütün problem-

lerini, bütün bilgeliğiyle Allah'ına niyaz etmeğe hazırlanışını hatırladı. Annesinin, dualarında neler söylediğini hep merak ederdi. Kaç defa sormak istemişti, vazgeçmişti. Bir de... Annesi dua ederken... Sanki bulunduğu yer daha "aydınlık" olurdu. Bunu annesine duyduğu sevgiye bağlardı avukat hanım... "O gözümün ışığı, canım annem benim..." Evet... Belki kendisi de inanıyordu ama... "Benim dünyam, kanunlar, şerhler, içtihatlar, tazminatlar dünyası. Offf! Gene düşünme-ğe başladım ya! Annemin dünyası apayrı işte, ne düşünüyosun kızım bu kadar!? Bırak ya! Dinlemeğe geldin şuraya..."

Tam aklından bu düşünceler geçerken yandaki banka orta yaşlı bir adamın oturduğunu gördü. Bütün iştahı kaçtı. Sakin bir sabah planlıyordu oysa. Şimdi kim bilir neler yumurtlayacaktı bu adam? "Garanti!" Adamın bu semtte yaşadığını, emekli bir devlet memuru olduğunu, memuriyetinin şaşalı günlerinin hasretiyle yandığını ve ilk bulduğu yalnız insana bunlardan bahsedecek bir adam olduğuna şıp diye kanaat getirdi.

Adam dönüp ona bakmadı bile... Aynen onun gibi ayaklarını uzattı. Yanındaki kâğıt poşetten hamburger çıkarttı, kafasını sallayarak yemeğe başladı.

Eylül adama gereğinden fazla dikkat ettiğini düşünmeğe başlamışken yanındaki poşetten kolasını çıkartan adamın bakışları ile karşılaştı bakışları. Adam konuşmadan poşetten ikinci bir hamburger çıkarttı ve "Yer misiniz?" dercesine uzattı. Eylül de aynı sessizlikle elindeki balık-ekmeği göstererek aç olmadığını anlattı. Adam gözlerini onaylar gibi kırıp yine ayaklarını uzattı. Başını sallayarak hamburgerini ağır ağır yemeğe devam etti. Gözlerini denizden ayırmıyordu.

Kendinden emim bir hali vardı. Ne yaptığını biliyor gibiydi. Ve Eylül o anda kendini berbat hissediyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir adam hakkında düşündüklerinden utanıyordu. "Ama ne yapayım ya! Emekli olup dünyayı düzeltmeğe çalışan bir sürü emekli bürokratin, kıldan, tüyden davalarıyla uğraşmaktan artık gına geldi be!" O zaman. Mesela kendisinin hiç ağır ceza davası almadığını fark etti. İçi burkuldu... Oysa televizyonlardaki avukat filmleri genellikle ceza mahkemelerinde geçerdi. Onlar "ipten adam alan" kahraman avukatlardı. "Ya ben?... Şöyle büyük bir şey yapmak isterdim! Dünyayı değiştirecek, büyük bir şey!" Düşünceleri yan banktan gelen mırıltılarla bölündü. Adam gözlerini kapatmış bir şarkıya eşlik ediyordu. "İyi de çevrede müzik yok ki?... Çatlak mıdır nedir? Gaipen sesler mi duyuyor ne? Tövbe, tövbe!"

Azarlayan bakışlarını adama çevirdiğinde, adam sanki biri dürtmüş gibi irkildi. İlk defa konuştu:

- Çok özür dilerim.. Müzik mi rahatsız etti? Kısıyorum, kusura bakmayın...

Elini kulağının arkasına götürüp bir şeyle oynadı.

Eylül'ün ağzı açık kaldı. Adam, kulağının arkasına taktığı bir şeyden müzik dinliyordu!

Biraz daha dikkatli bakınca adam tanıdık gelmeğe başladı.

Yine ilk konuşan adam oldu:

- Biliyorum, bir yerden tanıdık geliyorum, değil mi?

Eylül ne söyleyeceğini bilemedi. Sokak ortasında "elin adama" tanıdık geldiğini nasıl söylerdi ki? Ama doğrudu..

- Şey... Dikkatli baktığım için özür dilerim de... Yani çok

tanıdık geldiniz ama bir türlü çıkartamıyorum.
Adam gülümseyerek:

- Normaldir... Çünkü hayatımda hiç sahneye çıkmadım.
Nedense bu cevap Eylül'ü güldürdü.
- Şey... Ama çok "şey" dedim değil mi? Özür dilerim yani başınızı öyle sallayınca...
Adam bu sefer bir kahkaha attı.
- Ah Akira ah!..
Eylül hiçbir şey anlamamıştı.
- Akira mı? O da ne?.. Yani pardon... Öyle pat diye sordum ama...
Adam gülmeğe devam etti.
- O benim eski bir arkadaşım, Japon o, Japon...
Anlatabildim mi?
Eylül yerin dibine geçtiğini sandı. "Hem okur yazar geçinirsin hemde koskoca Japon'u araba markası sanırsın! Salak şey..."
Adam bir yandan hamburgerini çiğniyor bir yandan gülümseyordu:
- Bunda utanacak bir şey yok... Nereden bilebilirdiniz ki Japon bir arkadaşım olduğunu?
Eylül artık daha fazla konuşmak istemediğini belli eder gibi suskunca ve mahcup başını eğdi. Adamın üsteleyeceğinden korktu ama o çoktan denize dönmüş, ayaklarını uzatmış bir yandan başını sallıyor, bir yandan hamburgerini yiyordu.

Adamın yanına gitmek için dayanılmaz bir istek duydu aniden. "Amm meraklısın be! Ne konuşucan kızım elin adamıyla?" Hacizlerde, adliyede karşılaştığı insanlarla cesaretle konuşması aklına geldiğinde rahatladı... "Sen her gün ne tiplerle konuşuyorsun kızım!?"
Elinde balık-ekmeği ve kolası ile adamın yanına oturdu.
Adam hiçbir şey olmamış gibi yana çekildi, yer açtı.
- Şey... Gene "şey" dedim ben ya...
- Problem değil... Lâfa sıkışınca benim neler yumurtladığımı bir duysaydınız..
Eylül tuhaf bir şekilde rahatladı. Adamda herhangi bir takıntı yok gibiydi.
- Bir kez daha özür dilerim ama... Kim olduğunuzu söylemezseniz meraktan çatlayacağım. İki saattir, bulamadım, bu gece gözüme uyku girmez benim...
Adam rahat tavırlarını sürdürdü:
- Ahmet KIRAÇ... İlaç teknoloğu... Hani aniden emekli olan, hakkında bir sürü dava açılan sonra hepsinden vazgeçilen falan...
- Ben sizi adliyede gördüm!
Bunu ağzından kaçıracağı için hemen pişman oldu. Bir yabancıya kendisini açmıştı.
Adam takdir dolu bakışlarla kafasını salladı:
- Adliyede ha?! Avukatsınız herhalde? Ne güzel...
- Eeee... Evet... Avukatım.
Merakını yenemeyerek adamın kulağını işaret etti:
- Nedir o bakabilir miyim?
Adam yine güldü, elini kulağın arkasına atıp küçük siyah, kulak kepeğine oturan cihazı çıkartıp uzattı.
- Elbette... Bir arkadaşımın hediyesi...
Eylül leb demeden leblebiyi anlayan öğrencilerin sevinciyle:
- Akira?
Adam gene gülüyordu:

- Evet... Akira! Japonya'da bir müddet beraber çalışmıştık. Eylül dünyayı değiştiren adamlardan biri ile aynı bankta oturduğuna inanamıyordu:
- Ahmet Bey, şaşkınlığımı mazur görün ama... İnsan her gün sizin gibi biriyle bankta yan yana oturmuyor...
- Niçin? Parka gitmeğe mi vaktiniz olmuyor?
Gülüşüler:
- Yani ne bileyim, sizin gibi...
- Amaaaa! Bırakın bunları! Ben de herkes gibi geçiriyorum, küfür ediyorum, kızıyorum... Çok şükür ki...
Eylül bir an duraksadı. Bu duraksama adamın gözünden kaçmadı, şakaya vurarak:
- Geçirdiğimi bilmiyor muydunuz, özür dilerim.
Eylül de güldü:
- Hayır... "Çok şükür ki" dediniz de...
Adam gene çok işittiği bir şeyi işitmiş gibi başını salladı.
- Benim bir bilim insanı nasıl olur da böyle bir şey söyler? Değil mi?
Eylül sessizce başını salladı, yine mahcup olmuştu.
- Takmayın kafanıza, herkes aynısını düşünüyor. Aslında emekli olmama sebep olan olaya kadar ben de aynı fikirdeydim. Biz teknologlar kâh çip lâboratuvarlarında kâh biyoteknoloji lâboratuvarlarında üzerimizde o havalı hermetik tulumlarla Tanrıcılık oynuyorduk. İnsan gen haritasına bile ulaşmıştık. Tanrı'nın artık pek fazla "numarasının" kalmadığını düşünüyorduk
- Özür dilerim... Sözüünüzü kesiyorum ama Türkiye'de?..
- Aman canım, bırakın Türkiye'yi... Burada, yabancı bir ilaç laboratuvarının araştırmaya ayırdığı para ile iç borçlar ödenebilir. Hem kimin umurundaki dünyayı değiştirecek fikirler? Nasıl olsa benim gibi enayiler bir yerlerde, onların yerine düşünüyor..
Eylül içinde ikinci bir burukluk hissetti:
- Özür dilerim, canınızı sıkmak istememiştim... Sadece merak ettim... Bir de nasıl oldu da mesleğinizin zirvesindeyken bıraktınız? Bir sürü şeyler yapabiliirdiniz...
- ... Yapabiliirdim değil mi?
- Merakımı mazur görürseniz.. Niçin ayrıldınız, emekli oldunuz?
- Estağfurullah efendim!.. Ne var bunda? Psikoaktif-nanodevre diye bir şey duydunuz mu?
-...? Hayır...
- Duymamanız normal çünkü hiç açıklanmadı.
- İyi de niçin? Yani iyi bir şeydi herhalde değil mi?... Değil mi?
Adam bir müddet sustu...
- İyi mi? Bir çok konuda devrim yaratabilecek bir sistemdi ve benim meslek hayatımı bitirdi.. Ama tekrar söylüyorum, "çok şükür"...
- Ahmet Bey... Yani... Ne diyeyim? Sabah kafa dinlemeğe dışarı çıktım ve... Sizinle karşılaşıyorum. Mahzuru yoksa... Anlatır mıydınız?
- Problem değil... Hem siz avukatsınız şimdi benden duyduklarınızı anlattırsanız müvekkilinizin sırlarını vermekten sizi dava ederim.
- Ama ben sizin avukatınız değilim ki?
- İyi de bunu hakim bilmiyor... Kadına kurnazca göz kırptı.. Hayır hayır.. Size güveniyorum.. Yani niye güvendiğimi de bilmiyorum ama.. Güveniyorum işte... Bu arada adınızı bile bilmiyorum...

- Eylöl, efendim. Eylöl ŞAFAK.
 - Eylöl Hanım, anneniz sağ mı?
 - Evet...
 - Hiç dua eder mi?
 Eylöl bir an ürperdiğini hissetti.
 - Eee... Evet eder.
 - Evet. Namazlı niyazlı tipik bir nine yani?
 - Evet...
 - Onu dua ederken gördünüz mü?
 - Evet...
 - Şimdi anlatacaklarımdan sonra daha da dikkatli bakmanızı rica edeceğim. Lâfi fazla uzatmayacağım... Dediklerine göre insan yaşlandıkça çenesi düşmüş...
 -EStağfurullah efendim...

- Hayır, hayır, öyle... Neyse... Amerika'da nano teknoloji üzerine çalışıyordum. Son çalıştığım enstitüde. Biliyorsunuz artık teknoloji cebinizde bile kaybolacak kadar küçüldü. Kulağına taktığı mikro volkmeni göstererek:
 - Bunu bana Dostum Akira Noburu vermişti. Üzerine bakarsanız meşhur bir firmanın ürünü olduğunu görürsünüz.. Oradaki çalışmalarından sonra bana prototiplerden birini verdiler. Çok ince insanlardı. Neyse... Kanser hastaları üzerinde nano-devrelerle ilgili çalışmalar yapıyorduk. Bu devreler kan içinde dolaşüyor ve kanserleşmiş hücrelerle ilgili bilgi topluyordu. Şunu söylemeliyim ki nano-devre teknolojinin ulaştığı sınırlar akıl almazdır. Bu devreler hem bize kanserin erken teşhisinde yardımcı oluyordu hem de vücudun endojen maddelerinin .. Özür dilerim, açıklamalıydim endojen madde, vücut tarafından üretilen madde demektir.. Mesela endorfin... Vücut tarafından üretilen bir "ağrı kesicidir" Dikkat ederseniz spor yaralanmalarında ilk beş dakika çok acı çekilmez... Vücut bu maddeyi hareket esnasında daha çok üretir çünkü.. Neyse... Keza insülin... Evet... Özellikle kanser tedavisinde bağıışıklık sisteminin.. Bağıışıklık sisteminin ne olduğunu biliyorsunuz herhalde değil mi?... Güzel... Nano devreler vücudun bağıışıklığını arttıran interferonlar gibi çalışacaktı aynı zamanda. Ayrıca nanolaserleriyle kanser hücresine mekanik saldırıda da bulunacaktı. Laserleri biliyorsunuz değil mi? Şu "Uzay Yolu" dizisinde silahların kullandığı ışınlar... Sorun şu idi ki nanolaser sürekli kullanılmıyordu. Gene de hastalıkla mücadelede çok yardımcı olacaktı nano-devreler. Hastalarımızı on ikiye kişilik üç gruba ayırmıştık. Bir gruba hiçbir destekleyici tedavi uygulanmıyor, diğer gruba boş-ilaç uygulaması yapılıyor ve son gruba da nano-devreler enjekte ediliyordu. Hastaları tam bir tecrit altında tutuyorduk Bu hem onların korunmaları hem de psikolojilerinin etkilenmemesi için önemliydi. Hepsinin karşısında kapalı devre televizyon sisteminden günün belli bir saati bir terapist onlara morallerini yüksek tutmaları için "telkinde" bulunuyordu. Bu aslında bir terapistin kayda alınmış görüntüsüydü.
 - Sözüünüzü kesiyorum ama... Yani terapistleri etkileşim halinde değillerdi?

Adam gözlerini Haranlık dolu bir bakışla başını salladı:
 - Hakikaten çok zekisiniz avukat hanım... Ancak... Nano devre uygulana hastaların hepsi tecrit edilmemişti, bir onüçüncü hasta vardı. O hastayı kendim seçmiştim. Bir Türk'tü. Kastamonuluydu. Küçük oğlu Kaliforniya'da inşaat mühendisi olarak çalışıyormuş. İnanır mısınız bir gün bir baktım kapımda bir koli! Türkiye'den gelmiş Kastamonu'dan!.

İçinde turşu dolu bir küp! Aman Allah'ım ne nefis turşuydu o öyle! Tabii Amerikalılar buna çok şaşır-mıştı. Bir hasta ailesinin doktora böyle kişisel bir bağılılık duyması hepsini hem şaşırtmış hem duygulandırmıştı. Lâf aramızda turşuya da bayıldılar...

Neyse... Çok mu dolaştırıyorum lâfi... Lütfen ikaz edin..

- Hayır, hayır, lütfen devam edin, çok hoş anlatıyorsunuz, vallahi ağzım sulandı...

- Tamam!... Neyse.. Onüçüncü hasta neredeyse terminal fazda kanser hastasıydı. Kendisine haber vermeden nano-devre enjekte ettiğimi bilmiyordu. Gene de deneyden haberdardı. Arasına bana sorardı: "Doktor bey? İçeriki odalardan sesler geliyor televizyon sesi gibi... Kim konuşuyor?"

"O psikoterapi kaydı. Hastalara durumlarını kabullenmeleri ve güçlü olmaları için olumlu mesajlar veriyor.."

"Yani o insan değil, öyle mi?" demişti.. O zaman ürpermiş-tim. Hiç böyle düşünmemiştim.

Eylöl de bu soruyu işitince ürperdi. Baş örtülü ihtiyar annesinin, kendilerini bilgisayar oyunlarına kaptırmış torunlarına söylediği söz kulaklarında çınladı. "Bunlar insan değil evladım, çikin insan içine karışın!"

- Ne oldunuz avukat hanım? İyi misiniz?

- İyiyim.. Soru ilginç geldi de...

- Bana da ilginç gelmişti. Daha da ilginç tecrit edilmiş hastalarda bütün telkin yayınlarına rağmen anlamlı bir değişiklik yoktu. Görüştüğüm hastalar yaşamak istediklerini söylüyorlardı ama hastalıklarının dehşeti onları kuşatmıştı. Ne kadar gülmeğe çalışırlarsa çalışsın yüzlerinden o korkunun, yok olmak korkusunun izi silinmiyordu. Kansere en yeni teknolojilerle müdahale ettiğimizden , insanlığın geldiği düzeyden bahsediyorduk Yine de...

- Bu arada... Türk hastanız?

- Evet o... Fahri Bey... Esprili bir adamdı. Çocuklarının geldikleri yerden bahsederdi. Gözü açık gitmeyeceğinden bir de torunun görse çok mutlu olacağından bahsederdi. Bazen Devrek Çayı kıyısında çocuken nasıl balık tuttıklarından bahsederdi. Gülmekten ölürdüm.Suya girip kuytularda ellerini sokup yakalarlarmış balığı ama.. Bazen yılan mı çıkmaz mı kısmetlerine? Gül, gül ölürdük, Allah selamet versin...

Eylöl, bu noktada meraklandı:

-Ahmet Bey az önce hasta terminal fazdaydı dediniz...

Bildiğim kadarıyla bu ölümden hemen önceki aşama.. Oysa şimdi ondan sağlamış gibi söz ediyorsunuz?

- Evet... Zaten sağ...

- Ama nasıl olur?

- Bakın avukat hanım... Bu anlatacaklarıma ben de hala çok zor inanıyorum ama gözlerimle gördüm. Bir gece, yazmam gereken raporları bitirdiğimde saat çok geç olmuştu. Hastaların durumlarına bakmak istedim. Monitörler uygulama grubunda düşük bir ortalama gösteriyordu. Değerler henüz istenen seviyeye çıkamamıştı. Kendi dilimi konuşabildiğim hastama bakmak istedim... Ağrılarından dolayı genellikle pek uyuyamıyordu. Bulunduğu odaya girip yanına varmak üzereyken, onu ayıran perdenin arkasından bir ışık geldiğini gördüm. Hastaya başucu lambası verilmemişti. Hasta yakınları bir süredir yanına sokulmuyordu... Olsa olsa hemşirelerden veya hasta bakıcılardan biri bir cep feneri vermişti . Tam kızgınlıkla perdeyi açacakken hastanın mırılandığını işittim "Ey güzel Allah'ım! Ben iyi bir kul olmadım, biliyorum. Gene de bana sağlıklı, akıllı iki oğul verdin, onların adam

olmalarına yetecek ömür ver. Sen verirsın, sen alırsın. Şu saatten sonra yaşamak da ölmek de fark etmez. Zaten canımı veresiye defterine yazmış idin... Ama eğer... Torunumu görecektir kadar yaşarsam. Onu daha görmedim Allah'ım... Göbek adı benim adıymış... Sapsarı bir oğlanmış. Haberini aldım, doktor fotoğrafını da gösterdi. Senden geldik, sana döneceğiz. Bir daha içip içmemek için söz veremem, kusura bakma... Hacı Hüsrev Ağa'nın mollalığına da kıızıyom gene, kusuruma bakma... Beni onun gibi suratsız edeceksen öldür daha iyi.. Ama Allah'ım torunumu görecektir kadar bir ömür isterim senden.. "Ekmeğiniz için buğdayı..." diyorsun.. Ben mal da istemiyorum, mülk de ekme de bu saatten sonra... Torunumu koklamak istiyorum..."

Perdenin aralığından usulca baktığımda torununun resmini öptüğünü, gözlerinden yaşlar aktığını gördüm. O aydınlık vücudundan geliyordu avukat hanım!

Eylül bir kere daha ürperdiğini hissetti. Okuyamamış, titiz ev hanımı annesi aklına geldiğinde omzundaki hırkaya daha sıkı sarındı.

-Üşüdünüz mü avukat hanım?

- Hayır efendim iyiyim, teşekkür ederim. Lütfen devam edin...

- Evet... O gecedan itibaren Fahri Bey'in değerlerinde hızlı bir değişme oldu. Bağışıklı sistemi inanılmaz güçlenmişti. Vücut sanki hızla kanserden "temizleniyordu". Çok kısa süre içinde torununu görebilecek hale geldi.

- Peki ne oldu da ?...

- Sorun şuydu ki avukat hanım: Hastaya enjekte ettiğim nano-devre kaybolmuştu. İnanılmaz ama evet. Bir gece için-

de devre kayboldu! Oysa dolaşım sistemi kapalı bir devredir. Hastanın devresi sinyal vermiyordu. Onu program dışı tedavi ediyorduk ve bu başhekimle aramızda bir sırdu. Eğer devre ortadan kaybolmasaydı, gene sorun yaşayabilirdik ama nano-devrenin kaybolması kariyerime mal oldu.. Eğer hastanın psikolojisi ile nano-devredeki "evrimin" ilişkisini araştırabilseydim işte tam bir devrim olacaktı. Psikoaktif-nanodevre dünyayı değiştirebilirdi.

- Yine de büyük bir ceza almadınız?

- Bilime yaptığım katkılar göz önüne alınarak iyi bir tazminatla emekli edildim, ama halimden memnunum, çok şükür.

-Peki sizce.. Nano-devreye ne oldu?

- Hadise patlak vermeden hemen önce hastadan aldığım kan ve doku örneklerinde şaşırtıcı bulgulara rastladım... On üçüncü hastamızın kan ve doku örneklerinde diğerlerinden değişik genetik kodlar vardı.

- Nasıl yani?

- Nasıl olduğun bende anlayamadım ama bu gün için aklıma gelen tek mantıklı açıklama nano- devrenin, bilgilerini hücre çekirdeğine aktardığı ve kendisinin bir melez hücre haline geldiği. Bu şekilde kansere dayanıklı bir melez hücre oluştu ve sonuç...

- Yani nano-devre kendini "insanlaştırdı mı"?

- Kim bilir, avukat hanım, kim bilir?

Afşar ÇELİK

24/05/2004

(<http://www.turkish-media.com/stories/main.htm> adresinden alınmıştır.)

BİLİMKURGU HİKAYE

Oktay Öztürk

(Bilimkurgu Hikaye)

-“Öğretmen !; insanlar neye benzerlerdi ?”

Öğretici , “visiopad” ini kapatıp kürsünün yanına koydu. Kafasını kaldırıp çocuğa baktı. Dört buçuk yaşındaki bu sarışın çocuk yaşlılarına oranla tarih gibi sıkıcı (!) derslere daha meraklıydı. Özellikle insanlık tarihini çok merak ediyor; yeri geldikçe merak ettiği şeyleri soruyordu. Ama bugün çok genel bir soru sormuş ve arkadaşlarının delici bakışlarına maruz kalmıştı. Bir “Öğretici” nin görevi veritabanındaki bilgileri, çocukların yaşlarına uygun, anlayabilecekleri şekilde anlatmaktır. Çocukların anlama kapasiteleri “Eğitim Konsorsiyum”u tarafından “**saniyedeki idea sayısı* (veri kapasiteleri / yaşam yılı)**” ortak formülüne göre genellenir ve dersler “kapasite bazlı temel dil” yapısı ile anlatılırdı. Tabii çocuklarının hiçbirisinin bunlardan haberi yoktu. Öğretici hazır formülü uyguladı ve “dil yapısını” belirledi.

-“Şekillerini “visiopad” veritabanında gördünüz zaten.”

Öğretici diğer çocukların sıkıldığını anladığı için “kestirip atmak” istemişti.

-“Hayır öğretmen, genel yaşayışlarını merak ediyorum. Neden savaşıyorlardı ki?”

Bu çocuk Eğitim Konsorsiyumu formüllerinin hata payı kısmında yer alan çocuklardan birisi olmalıydı. Bunun üzerine öğretici (diğer çocukları umursamadan) tarih anlatmaya karar verdi.

-“2000 li yılların başlarındaydı. (aslında öğretici tam tarihi, kendi seri numarası kadar iyi bilmesine rağmen “kapasite bazlı temel dil” uygulaması ile böyle bir anlatım yolu belirlemişti, “dil yapısı”, ikinci sınıf öğrencilerine “ayrıntı bilgileri verme” yoluna gitmez [KBTD:Kanun '905']) Dünya çok uluslu bir yapıya sahipti. Dünya üzerinde farklı ırklar ve milliyetler vardı.”

Çocuğun organik gözü, iyice açılmıştı. Mekanik olanı ise iyice kısılmıştı. Bu çocuğun “veri kapasitesi portlarını” açmış ve bilgileri belli bir indexe göre “hafıza”sına yazdığı manasına geliyordu. Öğretici devam etti:

-“Dünyanın yapısı, bireysellik üzerine kurulmuştu. Bu bireysellik anlayışı o kadar yaygınlaşmıştı ki; insanoğlu bir süre sonra (yapısının tam aksine) hata yaptığı olgusuna daha fazla yaklaştı. Kendi içine kapalı olan ırkların pek çoğu diğer ırklara milliyetlerinin kapılarını açmışlardı. Bu sayede hem ırklar kaynaşacak hemde kendi eksiklerini diğer ırkların yardımıyla ileri götürme fırsatını bulacaklardı.”

Konu diğer çocuklarında ilgisini çekmiş olacak ki sınıftan hiç ses çıkmıyordu.

-“Bu globalleşme süreci en çok geri kalmış ülkelerin işine yaramıştı. O yıllarda pek çok konuda diğer ülkelere yetişememiş bir ırk olan “Türk” ırkı “yeni ufuklar'a yelken açmakta”, diğer ülkelere göre daha ön plana çıkmıştı. Öyle ki belli bir süre sonra “visiopad” lerinizde gördüğünüz “Avrupa” kıtasının tamamında “Türk” kanı dolaşmaya başlamıştı.

Çocukların visiopadlerinde avrupa kıtasının 3 boyutlu hologram haritaları belirdi. Bu harita üzerinde çeşitli renkler vardı ve bu renkler Arupa'daki ırkları temsil eder nitelikteydi. Türk ırkını kırmızı renk temsil ediyordu ve çocuklar renklere kırmızı tonların karışmasını; bütün renklerin bordo ya dönüşmesini gösteren bir animasyon izlediler. Öğretici sözüne kaldığı yerden devam etti:

-“O kadar yayılmışlardı ki; birkaç yüzyıl sonra Avrupa, Asya ve Afrika kıtasında çeşitli ırk kalmamıştı. Bu yayılma o kadar hızlı olmuştu ki Avustralya kıtasında olanlardan nasibini almıştı. Ortaya çıkan bu yeni ırka “EuroTürk” ırkı adı verilmişti.”

-“Tabii ki bu yayılmadan nasibini almayan ülkelerde vardı. Amerika kıtası “EuroTürk” ırkının kendi topraklarına gelmesini çeşitli politikalarla engellemişti. Çin devletide bu globalleşme sürecine başından beri karşı çıktığı için, ırk deformasyonuna uğramamıştı.”

-“Bu yayılma sürecinin önüne geçemeyen milletler kendi aralarında anlaşmalara vardılar ve bu işin bir son bulmasına karar verdiler. Yıllardır beklemekten toz tutmuş olan “düğmelere” basıldı ve teknolojinin üretebileceği en son radyoaktif silahlar ateşlendi.”

Çocukların hepsi pür dikkat öğreticiyi dinliyorlardı. Çünkü visiopadlerin genel içeriklerinde bulunmayan bilgilere erişmeye başlamışlardı ve öğreticilerin bunları anlatmamaları ile ilgili bir kanunları yoktu.

-“Önce Amerikan Ortak Hükümeti, Avustralya'ya saldırma kararı almıştı. Bu saldırı ilk saldırı olduğu için en beklenmedik ve en şiddetlisi oldu. Birkaç saat içerisinde Avustralya kıtası sular altına gömüldü. Bunu üzerine Avrupadaki EuroTürkler saldırıya karşılık verdiler. Çin ordusu ise Asya üzerinden ilerliyordu. Sonuçta 3. Dünya savaşı 1,5 ay sürmüştü ve Dünya nüfusu 1/12 'sine inmişti. Bununla beraber dünyanın genel coğrafyası değişmiş ve hatta Çin'lilerin “Güneş Meteorları” saldırısı (Bu saldırı direk güneşe gönderilen bombalar ile güneşten parçalar kopartarak bu parçaları Avrupa üzerine yağdırmayı planlayan bir saldırıydı; ilk kopan parçalardan birisi “Ay” 'ın yarıçapından biraz küçüktü ve dünyanın yörüngesine yerleşti) yüzünden güneşin yapısında değişmişti. Sağ kalmayı başaran insanlar radyasyondan fazlasıyla etkilenmişlerdi. Savaş süresince sığınaklarda yaşayan zenginler bile zamanla deformasyona uğrayacaklardı. Bunu bile bile yinede büyük bir kısmı “Ay” yüzeyine kaçtılar. Dünyada hayatta kalmış olanlar ise yüzyıllar boyunca yeraltında yaşamak zorunda kaldılar ve bu kadar büyük bir aptallık yaptıkları için pişman olmakla vakit geçirdiler.”

-“Yüzyıllar sonra insanoğlu yeryüzüne çıktığı zaman eski dünyadan hiçbir iz bulamadılar geride. Gökyüzü gri bir

renge bürünmüştü ve mavi gökyüzü sadece efsanelerde anlatılır olmuştu. Gece gündüz kavramı kalmamıştı çünkü güneşten yüzyıllar önce kopmuş olan parça soğumamıştı ve ışık saçmaya devam ediyordu. Gün içinde sadece grinin tonları değişiyordu. Bu yapı bozukluğu beraberinde bitki örtüsünün yokolmasınada neden olmuştu. Işıksızlık ve değişen atmosfer çok nadiren ve yetersiz bir bitki örtüsünün yetişmesine neden olmuştu. Yetişen bitki örtüsü ise sadece 1,5-2 metrelik gri bir ağaç tipi idi. Yinede bu bitki örtüsü bir oranda tarıma el veriyordu ama doğal yiyecekler yetersizdi. Gerçi ilerleyen teknoloji beraberinde sentetik yiyecekleri de getirmişti ama hiçbirsey toprağın verdiği kadar leziz olamazdı. Bununla beraber gökyüzünde onlarca meteor parçası görünüyordu. Bunların hepsi Dünyaya doğru yeterli hızla gelmediği için yörüngeye yerleşen güneşin parçalarıydı.”

-“Yalnız dünya değil insanoğluda değişmişti. Eskiden tamamı organik olan yapıları değişmişti. Yüzyıllarca yeraltında sanal ışıklar ile beslenen gözleri çok fazla dercede kısılmıştı ve gözbebeklerinin rengi turuncu-sarı bir renk almıştı. İnsanoğlunun vücut yapısı eskisine oranla çok daha fazla farklılık gösteriyordu. Belli bir yapıdaki insanların boyları 2,5 metreye varırken bazı bölgelerin insanları ise sadece 40 santimetrelik boylarıyla yaşamaya devam ediyorlardı.”

-“İnsanoğlu tekrar yeryüzüne yerleşmeye çalışırken hepsinin tek ortak yönü yüzyıllardır süren utançlarıydı. Bunu bir nebze giderebilmek için “Dünya Devleti” 'ni kurmaya karar verdiler. Öyle ki bu devletin yapısı tüm canlıların birarada yaşamaları esasına dayanıyordu. Çünkü ırk kavramı yüzyıllar önce dünyadan silinmişti.”

Bu sırada visiopad'lerde kırmızı, bir çan şekli yandı. Bu şeklin manası Eğitim Konsorsiyumu tarafından belirlenmiş eğitim süresine önümüzdeki 12 saat boyunca ara verileceği manasına geliyordu. Öğretmen bunu görünce sağdaki pencereden dışarıdaki uçsuz bucaksız dev, yemyeşil ağaçlardan oluşan bitki örtüsüne baktı ve ekrarı sınıfa dönerek çocuklara göz gezdirdi.

-“Devam etmek isteyen varmı?...”

Oktay Öztürk

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

ÇUKUR YOLCULARI

Ahmet Alkan

ÇUKUR YOLCULARI

Koskoca bir taş yığını... Ondan geriye sadece bu kalmıştı. Unutulmuş gezegenin kaderi de, onun sakinleri için nasıl yazılmışsa öyleydi. O gün iki yıldızın da ömrü sona ermişti. Beraberlerinde, yaşamı, canlıları ve gün ışığını da yutup kendi içlerinde yok oldular. Geriye, olay ufukları birleşmek üzere olan iki kara delik kalmıştı. Merkezde, bir müddet lastik gibi çekilen gezegenin ufak bir kırıntısı duruyordu. Yamyassı bir taş yığını... Gaz tabakasının, üstlerinden, çekilen bir yorgan misali, kalkışından sonra, en küçük canlı kırıntılarına kadar boşluğa sürüklenmişlerdi. Sistem yok olmuştu. Ancak onların sahip oldukları medeniyet, gerisinde onlardan bir miras bırakmıştı. Belli belirsiz bir noktada... Belki içine girilmesini de imkansız kılmış, yayılan anti-madde parçacıklarının tam kenarında... O taş yığınının içinde... Varlığını sürdüren tek medeni olgu... Makineler... Yumuşamış balçığı ezerek yanından geçti. Başsız olan taşıyıcı, altı kolundan birini çukura doğru uzattı: "Oradaydı."

İkinci ona bakarak, sordu:

"Algı'larından eminsin değil mi?"

Onayladı. Birlikte ilerleyip çukura doğru yaklaştılar. İnce karın eklemine eğip, içine baktı. Bir kaç saniye için pozisyonunu hiç bozmadan gözlemlemeye devam etti. Gerçekten orada bir şey vardı. Üstelik kayda değer bir şey. Diğerine döndü:

"Onu çıkaralım. Ama, ben bunun nasıl olduğuna dair, bir açıklama yapamayacağım."

"Bir şey izah etmemize gerek yok. Sadece götürelim; ne olduğuna Ramea karar versin."

Çukura uzandılar ve içinde yatan nesneyi dışarı çıkardılar. Karanlık yolun üzerine düşen ışıkla beraber, yürümeye koyuldular. Gece ve gündüz diye bir şeyin artık olmadığı günden beri, simsiyah karanlığı yarabilen tek şey, bu akıllı makinelerin kendi iç enerjilerinden kaynaklanan ışıktı.

Geçmeleri gereken geniş bir balçık yığını, dev yarıklar, lav kırıntıları onları bekliyordu. Zaten onlar için bunu hiç bir anlamı yoktu. Medeniyetin sahipleri, onları tasarlarlarken, tek yönlü bir görev ve tek bir nefsi müdafa programı eklemişlerdi. Doğa onlar için bir tehlike teşkil etmiyordu. Onlar enerjileri oldukça, bu anlamsız taş yığnında varlıklarını sürdürmeye devam edeceklerdi.

Argon'a az kalmıştı. O yıkık şehre... Nüfusu, tamamı robotlardan olmak üzere, bine yakın bir kentti. İçlerinde, kıymetli bir iş yapabilecek robot kalmamıştı. Sadece kendi aralarında, bilgi kütüphanelerinden arta kalanlarla oluşturulmuş bir organizasyon, bir lider, bir kaç kişilik meclis ve "var olma amacını yitirmiş" bir yığın makine halk.

Onlardan biri de, kayalıkların arasına gizlenen o Vücut Avcısı'ydı. Şehre doğru gelen taşıyıcılar, ellerinde tuttukları o inanılmaz vücutla, Avcının zihnini çeliyordu. Kendisi osmotik basınçla üzerinde durabildiği, halat şeklindeki bacaklarına bir baktı. Bir de yaklaşan o inanılmaz vücudun sahip olduğu bacaklara. Öne doğru eğilip dikkatlice süzdü ve kararını verdi: "Bu vücudu ele geçirmeliyim. Her koşulda."

O'nu liderin yanına götürdüler. Lider Ramea, her zamanki konumundaydı. Gerekliği takdirde onu bulabilecekleri en uygun yerdeydi. Kendi makamı olarak kabul edilen, İki adet taş sütunun tam ortasında. Ama sadece taş...

Buldukları şeyi Ramea'nın önlerine getirdiklerinde, lider bir anlam tanımlayamadan uzun uzun baktı. O'na açıklamada bulundular. Tabii ki taşıyıcılar ne kadarını anlayabildiyse, o kadarını anlatabildi. Getirdikleri şey, onlar gibi bir robottu. Ancak medeniyet sahipleri, ya da makinelerin onları tanımlarken kullandıkları ifadeyle "Varlık Ustalar", son ana kadar böyle gelişmiş bir dizayn üretmemişlerdi. Ya da en azından hiçbirini bilmiyordu. Ramea onlara mantıklı davranmalarını söyledi:

"Eğer bilmiyorsak, bu, haberi bizim bilgi kütüphanelerimize aktarmadıklarını gösterir."

Yanındaki meclis üyelerinden biri, bunu onaylamadı: "Fakat görüyorsun ki; o çok farklı. (bir daha baktı) Şu kolların biçimleniş şekline bir dikkat et. Daha önce hiç bilmediğimiz bir geometrik dizilim. Hele bacak eklemeleri, gövde ve göğüs yerleşimi ve yoğun kas katmanları. Varlık Ustalar bu yapıya nazaran çok daha az kasa sahipti. Ve de çok kısa boyluydu." Yanındakiler sırayla konuşmaya başladı.

"Gözleri daha küçük."

"Göğüsleri ve omuzları oldukça geniş."

"Kas gücüne muhtaç bir canlı türünü andırıyor. Acaba Varlık Ustalar bunu neden yaptılar?"

Ramea, enerji yükleyici sınıftan, onu çalıştırmalarını istedi. Dediklerini yaptılar. Enerji yüklenir yüklenmez, kas merkezlerinden yayılan bir parıldama belirdi. Bir anda, parçalanarak açılmaya ve iç bölgeler ortaya çıkmaya başladı. Tamamen açıldı. İç kısım yumuşak bir doku ile kaplıydı; organik bir bileşim. Tekrar ve bu kez hızla kapandı. Gözleri kıpırdadı, ve dudaklarından bir kelime çıktı: "DÜNYA!"

Sadece bakıyorlardı. DÜNYA!... Neden Dünya? Diz çöküp, düşünmeye başladı bu kez de. Garip tepkiler veriyordu. Uzun bir süre etrafına anlamsızca bakıp durdu. Arıyordu... Olması gereken o esrarengiz yeri...

Ahmet Alkan

(www.kavipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

İTÜ Bilimkurgu Kulübü'nün hazırladığı Bilimkurgu Dergisinin ikinci sayısı çıktı. Bilgi için www.bilimkurgu.itu.edu.tr ve bilimkurgu@itu.edu.tr